

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 6^{ον}

ΑΡΙΘ. 257

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α

Η οδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει τους οδόντας, τα ούλα, το στοματικό αλβύνην.

Τα αντισηπτικά της συστατικά καταστρέφουν τας επικινδύνους νοσογενείς εστίαις του στόματος, είναι προστατευτική για τα της οδοντογίας, της σήψης, της ουλίτιδος και της γενικής εξασθένησεως.

Δοκιμάσατε την ΚΟΛΥΝΟΣ επί μιας έμπρας ψήκτρας. Θα αισθανθήτε την καθαριότητα και δροσερότητα του στόματος.

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΜΟΝΟΣ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΜΗΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
4 Ευριπίδου 4 ΑΘΗΝΑΙ

Μη ξεχνάτε
από τα παλαιότερα
αρχαία "ένα γίγνη"
Μη ξεχνάτε "ένα
Agfa-γίγνη"

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ
Πατησίων 5

Εκκρίνει όλα τα συστήματα της φωτογραφικής τέχνης. Βραβεία Παρισίων—Ρώμης

rêve d'or
L.T. PIVER
PARIS

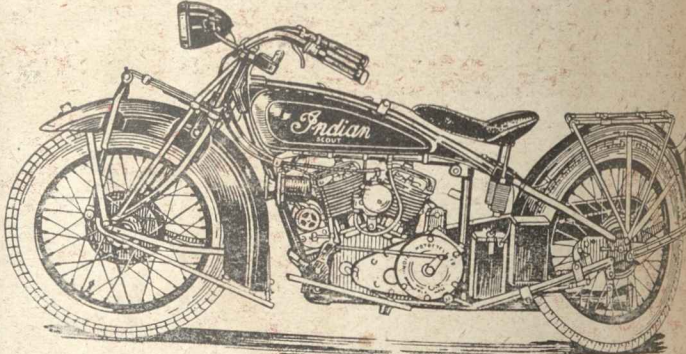

Poudre-Lotion

GRECA

INDIAN MOTOCYCLES

ΑΝΘΙΜΟΥ ΓΑΖΗ 9

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ
ΟΙΚΟΣ Κ. Γ. ΣΟΦΙΑΝΕΛΛΗ

ΠΕΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 33

Ίδρυση Ιδιαίτερον τμήμα
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Διδασκαλία παρά του ιδίου. Η τελεία εκμάθησις εις 40 μαθήματα. Αμοιβή 3.000 δρ. Εις την αιτούσαν αποστέλλονται λεπτομερείς οδηγίαι.

7 Μαρτίου 1929

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

241

ΕΕΝΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ
ΚΑΡΟΛΟΥ ΔΙΚΕΝΣ

Η ιστορία που θα σας διηγηθώ δεν έχει τίποτε το εξαιρετικό και ασυνήθιστο. Είναι μια κοινή, μια κοινότητα ιστορία. Όλοι σχεδόν οι άνθρωποι υποφέρουν από αρρώστιες ή χρηματικές ανάγκες και δεν αξίζει ο κόπος να ασχολείται ένας λογογράφος με τέτοια μικροπράγματα. Θέλω όμως να σας διηγηθώ τη ζωή αυτού του παλιού, επειδή έτυχε να τον ξέρω πολλά χρόνια. Παρακολούθησα βήμα προς βήμα την κατάπτωση αυτού του φίλου μου, μέχρι τη στιγμή που έφτασε το τελευταίο σκαλοπάτι του δαίμονος και της συμφοράς για να μην ξανασηκωθεί ποτέ πια...

Ο άνθρωπος που θα σας διηγηθώ σήμερα τη θλιβερή ιστορία του, έπαιξε κομικούς ρόλους σε μια παντομίμα και, όπως όλοι οι άνθρωποι του επαγγέλματος του, ήτανε μανιόδης μεκρήης. Στά καλά του τα χρόνια, πόνι τον καταβάλε το πάθος του κρασιού και τον εξαντλούσε η αργασία, έπερνε καλό μισθό. Και, αν ήτανε φρόνιμος, οικονομός και έγκραττης, θα μπορούσε να βάλει κάμποσα χρήματα στην τσέπη, για να ξήση όταν δεν θα μπορούσε πια να εργαστεί. Είναι βλέπετε παρατηρημένο ότι οι άνθρωποι του θεά-

που ζωγράφιζε ο Χάνς Χολμπαίν στο Χορό των Νεκρών (*), οι πιο φρικαλέες φανταστικές μορφές που εφτασαν οι μεγαλύτεροι ζωγράφοι του κόσμου, δεν ήτανε τίποτα μπρός στο φριχτό και παραμορφωμένο από τον πόνο, πρόσωπο του φίλου μου! Τα γυαλιστερά μάτια του πετούσαν στίβες και μαύριζαν άγρια πάνω στο πονηραρισμένο πρόσωπό του. Το κεφάλι του που έτρεπε ολόκληρο από την υπερβολική κατάχρηση του κρασιού, είχε στην κορφή του ένα ψηλό πολύχρωμο κούκο με κουδουνάκια! Η φωνή του ήτανε βραχνή... Και όταν μου διηγήθηκε τη φτώχεια του, την κατάπτωση του, την πείνα του, γύρισα αλλού το πρόσωπό μου, γιατί δεν μπορούσα να τον βλέπω! Του έδωσα όστος μερικά σελίνα. Μ' ευχαρίστησε κ' έφυγε με κατερασμένο το κεφάλι...

Υστερ' από μερικές ημέρες, ενώ έβριζα στις όχθες του Ταμέσως, ήρθα και με βρήκε ένα μικρό κοριτσάκι, το παιδί του φίλου μου, και μου έδωσε ένα κομμάτι βρώμικο, τσαλακωμένο χαρτί. Ο φίλος μου μου έγραφε ότι ήτανε βαρειά αρρώστος και με παρακαλούσε να πάω να τον δω.

Δεν μπορούσα, φυσικά, να του άρνηθώ αυτή τη χάρη. Και πήγα στο σπίτι του, σε μια φτωχική απόκρηνη συνοικία του Λονδίνου.

Μια άσχημη και κακοτεμένη γυναίκα, η γυναίκα του φίλου μου, με περίμενε στη σκάλα. Μου είπε άμεσα πως ο άντρας της κοιμόταν εκείνη τη στιγμή, και με οδήγησε στο μοναδικό τους δωμάτιο. Ο αρρώστος είχε γυαλισμένο το πρόσωπό του προς τον τοίχο.

Δεν μπορού να σας περιγράψω τη φτώχεια και τη βρώμα βασιλευσαν στο μικρό εκείνο δωμάτιο, μέσα στο οποίο ζούσαν τρεις άνθρωποι. Τα λιγοστά έπιπλα ήτανε σκουριασμένα, γεμάτα απόνα σποροδιαφορετικά αντικείμενα. Σε μια γωνία του δωματίου είχανε στήσει μια πρόχειρη κουζίνα, και στην άλλη έβλεπες μια σκάφη του πλυσίματος. Η μητέρα κοιμόταν με το παιδί της σε ένα παλιό ντιβάνι...

Έκατσα κοντά στο κρεβάτι του φίλου μου και τον κοιτάζα περιλυπός. Υστερ' από λίγο τον είδα να κουνάει δεξιά και αριστερά τα χέρια του, να ανοίγει τα μάτια του και να μου σίχνη ένα ήλιθιο βλέμμα.

Είπε ο κύριος Χούτλει, ο φίλος σου, που του έγραψες γρήγορα, του είπες τότε η γυναίκα του.

Εκείνος με ξανακοίταξε με το ίδιο ήλιθιο βλέμμα, σαν να μη με αναγνώριζε και, ξαφνικά, θυμήθηκε και μου άρπαξε με παραφορά το χέρι.

Μη μ' αφήνεις μόνο, καλέ μου φίλε, μη μ' αφήνεις μόνο, μου είπε με τρεμάμενη φωνή. Η γυναίκα μου θα με σκοτώσει! Από τότε έγινε ο αληθινός μου φίλος, ο φίλος μου, η συγκίνηση τη γυναίκα του, που έκαιγε σε μια γωνία του δωματίου.

(*) Είκοσι από το «Χορό των Νεκρών», με βιογραφικό σημείωμα για το Χάνς Χολμπαίν, δημοσιεύσαμε σε περασμένο φύλλο του «Μπουκέτου».

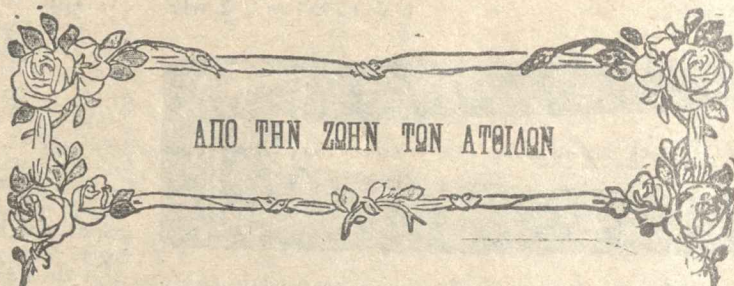

Ηρθε και με βρήκε ένα μικρό κοριτσάκι...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΩΝ

ΣΙΔΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

B. M.

Δέν είνε όμορφη, έν τούτοις αυτό δέν θεωρείται μειονέκτημα, γιατί είνε τόσο έκφραστική σέ συμπαθητικότητα ή φυσιογνωμία της, ώστε νά προσελκύη τό ενδιαφέρον. Μελαχροινή πολύ και σ' ένα τοιγάκιό τύπο. Έχει τόν φιλικό κύκλο της ό οποίος άποτελείται από «επτελεκτουέλ» Κυρίες και Δεσποινίδες. Είνε μεταξύ τών έκλεκτών Αθηναίων κυριών πού αγαπά τό Έλληνικό θέατρο και παρακολουθεί τις πλέον ενδιαφέρουσες παραστάσεις. Η σιλουέτα της κομψή και τό ντύσιμό της πάντοτε καλαισθητό.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Άμέτρητα μικρά μπριζ έλες αυτές τις ήμέρες και κατά Κυριακήν παρά τή κ. και τή κ. Πετρίτση.

— Τήν Κυριακήν, δεξιώσις παρά τή ύπουργή της Έθνικής Οικονομίας και τή κ. Βουρλούμη.

— Μεγάλες προετοιμασίες, από τις πλέον οικ. κοσμικές κυρίες και Δεσποινίδες, γιά τήν κοστούμ έσπερίδα πού θα δοθή στις 7 Ματίου παρά τή Προεβντή της Άγγλίας και τή Λαίδη Λωραίν.

— Οι κεκλημένοι θα προσέλθουν κατά ομάδες. Αι κυρίες και κύριοι πού θ' αποτελούν τις άνωτέρω ομάδες θα φορούν κοστούμια ομοιομορφα. Ός τώρα έχουν γνωσθή ότι θα προσέλθουν: τό γκρουπ τών Ξυλίων στρατιωτών, ή όμάς Άρλεκίνων, ή συντροφιά τών Άτσιγγανων, Κοϊκλες Ρωσσιές, Ήπειρώτισσες, Μακεδονίσσες, Βενετσιάνες, «Γκαϊνμποριν», κ.τ.λ.

— Προμηνύεται θαύμαστο τό θέμα και πολύ διασκεδαστική ή βραδιά. Η οικοδόσποινα ψυθρίζεται ότι έξέλεξε κοστούμι πού θ' άφήση έποχην λόφω συντονισμού με τήν έναντή όραιότητά της και έμπνεύσεως σπανίας.

— Άλλο μάλ—μασκέ παρά τή στρατηγή και τή κ. Μπαρλιδιόν, τό όποτον όρόση γιά τήν 9 Ματίου. Και εκεί είνε κεκλημένη ή κομψότερες και γνωστότερες Αθηναίες, ή όποιες θα προσέλθουν άλλες με «κοστούμ» και άλλες με τουαλέτα χορού και περούκες άσημένιες ή χρυσές.

— Η Δεσποινίδες θα προσέλθουν όλες άνεταίρετες με κοστούμια διαφόρων έποχών, μεταξύ τών όποιων Ισπανίδες, Περισίδες, Άρλεκιν, Βενετσιάνες, κ.τ.λ.

— Τό παρελθόν Σάββατον λίαν ευχάριστον άπόγευμα παρά τή κ. και τή κ. Δοανίδη.

— Ένα γκρουπ από όμορφες κοπέλλες, ήσαν ή Δεσποινίδες Δοανίδη, ή μά με κόκκινα ή άλλα με περβάν, ή Δίς Μιταυτόη—πού τήν διακρίνει μία άνθήνια χάρις,—Δίς Άξελού—τύπος όραιάς κρεαίτης—με κίτρινη τουαλέτα, Δίς Α. Ραζέλου—όραιά έμφάνις,—Δίς Καρακάλου, όμορφη κορμοστασιά, Δίς Π. Άναστασιάδη, με κομψή κίτρινη τουαλέτα, Δίς Ποσειδώνος—όραιά μάτια, Δίς Κάπαρη—έμφυχον Σάξ,—Δίς Π. Μάτσα—έντονη μελαχροινάδα πού προσδίδει περισσότερη έκφραση στην γλυκερά φυσιογνωμία της, Δίς Στρατιούλη, πικάντικη φυσιογνωμία, Δες Ν. Μακκά, κομψότερες σιλουέτες.

— Και οι κ. κ. Άβέρωφ, Άλεξανδρόπουλος, Μάτσας, Παπάς, Μπατατζής, Σκέντε, Πελ. Ραζέλος, Βεζανής, Τζιράς, Δεκαβάλας, Κασσαβέτης, Φραντζής, Καταράς, Μαντζούνης.

— Έπικολούθησεν δεξιώσις. Παρευρέθησαν: ό Πρόεδρος της

Άγγλίας και ή Λαίδη Λωραίν, ό Πρόεδρος της Ιταλίας και ή κ. Άρλόττα, ό Πρόεδρος της Βουλγαρίας και ή Νάντσον, ό Πρόεδρος Άμερικής και κ. Σκίννερ, ό Πρόεδρος της Ρωσίας κ. Ούστινοφ, ύπουργός Ναυαρχος και Δίς Άργυροπούλου, ό άρχηγός τού Έπτελείου Ναυαρχος κ. Γ. Πανάς, στρατηγός και κ. Τροκούλη, στρατηγός και κ. Μπαρλιδιόν, άρχηγός Άγγλικής άποστολής πλοίαρχος Τζελ, πλοίαρχος και κ. ντε Πάξς, κ. και κ. ντε Σάντο, κ. και κ. Τριόφι, κ. Κοράτζιο, κ. και Δίς Βούρου, κ. Μιχαλοπούλου.

Και τό αύριανό φύλλο της

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”

πανηγυρικών, με 36 σελίδας, με τετράχρωμη Άποκηράτικη εικόνα στο έξώφυλλο, με στίχα τούτων της Παλάδας Άθήνας καμωμένα από Γάλλον καλλιτέχνην, με βιογραφίαν και άνέκδοτα τών τύπων αυτών γραμμένα από λόγιον Άθηναϊόν, με τό νέο περιπετειώδες και αισθηματικό μυθιστόρημα τού Άλεξ. Δουμά (πατρός) “Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΝΤΟΥΛ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ”. Με τή ρουφηγή μελέτη τού κ. Φαλάιτς γιά τή ζωή και τις συνηθειές τών ληστών, τήν συνέχεια της αισθηματικής και τραγικής βιογραφίας της ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΟΥΑΡΤ, με εύθυμες ιστορίες, με ξένα και ελληνικά διηγήματα, ιστορικές σελίδες, καμπάνιες, άνέκδοτα και άσπείτα, ξένα τραγούδια, παροιμίες, περιεργα, κ.λ.π. κ.λ.π.

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

“Η εικόνα τού σημερινού έξωφύλλου τού ‘Μπουκέτου’ είνε έργο τού ζωγράφου Ντελίν, με τίτλο ‘Τό φίλημα’.

Άγοράζονται εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και διάλεκτα βιβλιοθήκη. Οι διαθεσιμότητες παρακαλούνται νά μήν άποστείλουν κατάλογον τών πού πώλησιν βιβλίων των, έδος Λέκα 7.

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

“Εσπριμουό δα” έν έτος... Δες 190|| Έσπριμουό Δίς Άγγλίας Μια και δι’ όλην τήν Άφρικήν έτησία συνδρομή Σελίνια 24. Αι έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δών ν’ άπευθύνονται πρὸς τήν “Ιδιότητην τού ‘Μπουκέτου’” ή, ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ

Τά προηγούμενα τέμνη κυμάνται έτος 2.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” : Έν Άμερική Mr. D. STROUMBOS 261 w. 85th Str New-York U.S.A. και έν Αλ. γύπτω—Σουδάν ό κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

— Τήν παρελθούσαν Κυριακήν παρέδωκε γέμια εις τό Πέτρε λαί, ό ύπουργός τών Έξωτερικών κ. Άλ. Καραπάνος. Παρευρέθησαν πρωθυπουργός και κ. Έλ. Βενιζέλου, κ. και κ. Α. Φωτιάδης, κ. και κ. Βουρλούμη, κ. και κ. Γ. Μαρή, κ. και κ. Παπαδάτου, κ. και κ. Μανέττα, κ. και κ. Γ. Τσαμαδοῦ, κ. και κ. Πολίτου, κ. και κ. Γ. Μελά, κ. και κ. Γ. Καραντάρη, Προεβντής Γερμανίας κ. κ. Ρέννερ, κ. “Ιμμελεν, κ. και κ. Άλεξανδρή, πλοίαρχος και Δις Δημούλη, κ. και Δίς Καψαμπέλη, κ. και κ. Γ. Ρωμανού, κάμπος Καποδίστρια, κ. Α. Μελά, κ. και κ. Κουντουριώτη, κ. Νύνα Τσολιμώκου και οι κ. κ. Πολυχρονιάδης, Κόλλας, Καρατζάς, Καλάρης.

— Τήν παρελθούσαν Πέμπτην χορευτική μαστίχα παρά τή κ. και τή κ. Α. Μυταράκη. Με πολύ κέφι ό χορός έπαραστή μέρη μεσονυχτίου με θαυμάσιον ήλεκτρικόν γραμμόφωνον.

— Πολύ όμορφη Δς Μπεμπέλα Μυταράκη με μπλε-ροζέ έλχοντο τούς καλεσμένους με τήν χαριτωμένη Δίδα Δανάη Μυταράκη. Παρευρίσκοντο κ. Άπέργη με μπλε σύνολον, κ. Νάνα Κριακού με μαύρο θαυμάσιον φόρεμα, κ. Πετσάλη με μπλε, κ. Α. Χέλην με κρέμ μπλε-μαρέν—θαυμάσια σιλουέτα—κ. Κ. Βενιζέλου κατακόκκινον όμοιο σύνολον, κ. Καριδιά με κόκκινα.

— Και αι Δες Δοανίδη πολύ νόστιμες ή μία με πράσινα ή άλλη με μπλε, Δίς Λοβέρδου έκτάκτως πικάντικη φυσιογνωμία, με χαριτωμένο βερ-αράντ φόρεμα, Δίς Καραπάνου, Δίς Άξελού, Δίς Χ. Κέντρου, λίαν άρεστή εμφάνις με τουαλέτα κοκκίνη και μαύρη ζωοζέτ συμπληρωμένη με βελούδο, Δίς Μιτανισή—άριστο τεχνικό σύνολον γκρί, Δίς Άπέργη με κόκκινα, Δίς Μπαργιάν πολύ όμορφη με τουαλέτα έμπριμέ.

— Μεταξύ τών κυριών διακρίνονεν τούς κ.κ. Πετρίτση, Μανέτην, Μακκά, Άπέργη, Βουρλούμη, Καριδιά, Πετσάλη, Μάτσα, Μανρομυχάλην.

— Τό σπίτι από τό όραιότερο πού μπορεί νά φαντασθή κανείς Αθήνας θαυμάσια γύρω από ένα χώλλ μεγαλοπρεπές.

— Τήν παρελθούσαν Κυριακήν άσχεγματού μπριζ και καίσις παρά τή κ. και τή κ. Θ. Μανέττα.

— Η οικοδόσποινα έφερε χαριτωμένη τουαλέτα από βελούδο μαύρο.

— Κεκλημένοι ήσαν ή πρόσβειρα Άμερικής κ. Σκίννερ, ή κ. “Ηλ. Ήλιάσκου, ή κ. Α. Μιχαλοπούλου, ή κ. Γ. Μελά, ή κ. Σ. Φωτιάδης με μαύρη τουαλέτα έσομολογική με τήν έναντή όμορφιά της, ή κ. Α. Μιχαλοπούλου κομψοτάτη εμφάνις, κ. Στ. Βασιλάκη, ή κ. Μπύτη, ή κ. Κυριακίδη, ή κ. Κ. “Ηλιάσκου θαυμάσιον σύνολον μπλε, ή κ. Άφεντούλη, Δίς Τζένη Μανούση πολύ όμορφη με μαύρα, κ. Π. Χέλην όραιοτάτη με μαύρα, κ. Πηλείδη με κόκκινο βελούδο κ. ά.

H MONTAIN

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Πρό ήμερών έτελέσθησαν έν Καλάμιας οι γάμοι τού Ιατροῦ Παναγιώτου Α. Άποστολάκη μετά της Δίδος Μαρίας Π. Ρεμποτζάκου. Η Διεύθυνσις τού “Μπουκέτου” τούς εύχεται πάσαν έντιμότητα.

Ο κ. Κωνσταντίνος Σ. Κιτσόπουλος και ή Δίς Μαρία Κ. Αμπερέα έτελέσαν τούς γάμους των. Εύχόμεθα τόν βίον άνθόσπου των.

B.

ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΒΒΑΣ ΠΟΥ ΕΞΟΡΚΙΣΕ ΤΟ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΠΕΛΛΕΤΙΕ

ΜΙΑΗΤΟΣ, όρθιος, πίσω από τά κάγκελα τού κελιού του, πού τό πλημύριζε ένα φως κρύο και άσπρο, ό άββας Ντυράν άκουε τις έξομολογήσεις πού τού έκαναν οι πιστοί καθολικοί, ό ένας έπειτα από τόν άλλο...

Τό πλήθος όλο είχε περάσει πειά και είχε δεχθεί από τό στόμα τού τήν παρηγοριά της συγχωρήσεως. Δέν έμενε παρά ένα ζευγάρι μονάχα. Στεκότανε εκεί διά, στο μισοσκόταδο μιας γωνίας και δύσκολα μπορούσε κανείς νά διακρίνη τά χαρακτηριστικά τους.

Ο άββας τους έρριξε ένα βλέμμα. Φαινόταν ένα φτωχό άνθρώπινο. Έκείνος ήτανε ρωμαίος και μεγαλόσωμος, κάπου σαραντά ετών, εκείνη νεώτερη και λεπτή. Στο πρόσωπό της διέκρινε καίσις τήν άποφασιστικότητα και μαζί έναν άόριστο φόβο και δισταγμό...

Ο άββας Ντυράν έξεπλήρωσε πολύ καλά τό βαρύ καθήκον τού έξομολογητοῦ. Είχε άλλοστε όλα τά χαρακτηριστικά γιά αυτό: “Ήτανε ήλικιωμένος, είχε μεγάλη άνισιμότητα στά ήθη και στή συμπεριφορά του, άκλόνητη θεοσέβεια και πρό πάντος δέν ήτανε καθόλου κίκαρος. Έπίσης ό άββας Ντυράν ήτανε λαμπρός ψυχολόγος και άπο άνευγύριαν τήν άσπανάτη ψυχραιμία του.

Μετά τού τό χάρισμα ό άββας Ντυράν είχε άποκτήσει μεγάλη ψυχή. Και όποι είχανε κανένα δυστυχισμένο δικό τους, φίλο ή συγγενή τους, από κείνους γιά τούς όποιους λίγες συνηθείς πώς τις έκρίνιαν οι δαίμονες και ό σατανάς, σ’ αυτόν έτρεχαν γιά νά ζητήσουν τή θεραπεία και τήν άνακούφιση τού άρρώστου τους.

Ήτανε θαυμάσια νά διακρίνη τις καθήκοντες ή τις ψυχολογικές περιπτώσεις, γιά τις όποιες μιλούσε ή έπιστήμη και τις περιπτώσεις εκείνες, έμπρός στις όποιες ή έπιστήμη σιωπά και γιά τις όποιες μονάχα ή μυστηριώδης γνώσις τού άποκομψισμού μπορούν νά κάνουν κάτι.

Άρχιζος μιά από τις τελευταίες αυτές περιπτώσεις, έξαιρετική όμως περίπλοκη και συνταρακτική τού είχε παρουσιαστεί κι’ εκείνη τήν ήμερα. Ήτανε τό άνθρώπινο πού είχε μείνει τελευταίο από τό πλήθος, μισοκοιμένο εκεί, στή σκοτεινή γωνία. “Η λεπτοκαμωμένη γυναίκαούλα όδήγησε μέσα στο κελί τού τόν άντρα της, ήσυχο και πρηνό, αλλά σάν καταβεβλημένο κάπως από ένα ψυχικό μαρτύριο πού είχε κρατήσει πολύ καιρό.

Ο άββας τόν άφησε νά προχωρήσει πρὸς τόν. Ο άνθρώπος ήτανε σιωπηλός, με τήν ίδια έκφραση της πρὸς τόν πρόσωπό του. Έφαρνε όμως σήκωσε τά μάτια του και κύτταξε τόν ιερωμένο. Και τότε τό βλέμμα του ήπληξε μαν άλλόκοτη λάμψη και τά χείλη του, πού έστεκαν ίσως τότε κλεισμένα, άνοιξαν και άφησαν νά βγη μία φωνή τραχεία και πικρή.

— Χαίρε έταίρε! είπε πρὸς τόν άββα σέ άρχαία ελληνική γλώσσα.

Ο άββας Ντυράν δέν έπαρεξενεύτηκε μ’ αυτό. Άρχέστηκε μόνη νά ρωτήση τήν κυρία πού τόν συνόδευε:

— Άν μού λέτε, μήπως ό κυριός σας έχει φοιτήσει σέ κανένα κλειστό γυμνάσιο;

— Όχι, αιδεσιμώτατε, άποκρίθηκε εκείνη.

Ο άντρας της έανάψε τώρα στην ίδια άρχαία γλώσσα:

— Μήν άστέιον τινός ήκουσας, ό ιερέυ τού Χριστού; Πρὸς σέ διαλέγομαι!

“Αλλά τώρα μά εύθύμια κατέλαβε τόν άββα, πράγμα πολύ παρμένο γιά τόν άνισιμό χαρακτήρα πού είχε. Πώς αυτός ό άνθρώπος ήξερε νά μιλάει τά άρχαία ελληνικά; Και τού είπε ειρωνικά:

— “Ελληνίζοντες βλέπω, ό βέλτεστε!

Και ένό ή δυστυχισμένη γυναίκα δέν μπορούσε νά συγκρατήσει τά άναμνηστικά της, ό άββας άρχισε μιά σύντομη συνομιλία με τόν “ελληνισμένο”. Έφαρνε, μιά σκέψη τού κατέβηκε. Τού έδειξε ένα μικρό συτάρι πού είχε εκεί δίπλα κλεισμένο και τόν ρώτησε:

— Μπορείτε νά μού πείτε τί έχω εκεί μέσα;

Ο άνθρώπος χάρωσε τά μάτια του στο συτάρι. Τό πρόσωπό του αλλοκόθηκε από έκπληξη, σάν νά έκοπίαζε νά δη πίσω από τό ήθη. Και έπειτα είπε άποφασιστικά:

— Ένα γόδιμα... Στο φάκελό άπάνω είδα χαραγμένο ένα όνομα... Καρδινάλιος Πεταίν...

— Ο άββας χαμογέλασε χαρακτηριστικά. Ήταν βέβαιος πώς

είχε πράγματι νά κάνει μ’ έναν «δαιμονισμένο». “Ο άνθρώπος αυτός μιλούσε και καταλάβαινε μία γλώσσα ξένη, τήν όποία δέν έγνώριζε στην όμαλή του ψυχολογική κατάσταση. Και έπειτα έβλεπε έξ άποστάσεως πράγματα κομμένα από τό μάτι του!...

Και ό άββας Ντυράν, πού έγνώριζε πολύ περισσότερα πράγματα άπ’ ό,τι φαινότανε, ήρε τήν άπόφασή του. Γύρισε πρὸς τή γυναίκα και της είπε:

— Υποφέρει πολύ καιρό ό άντρας σας;

— Ναι, παπά μου. Μιλάει στόν ύπνο του, λέει λόγια παράξενα και τρομάζω νά τόν ήσυχάσω!...

— Νάρθητε μαζί στο σπίτι μου τήν Πέμπτη, της είπε ό άββας. Έλάτε και έχει ό Θεός...

Στό μικρό και άλλόκοτο δωμάτιο τού άββα βοιζόντουσαν “διστε” από δύο μέρες τρία άτομα: Ο ίδιος ό άββας Ντυράν πού είχε νηστεί και έτοιμασθεί από τήν προηγούμενη ήμερα γιά τό μεγάλο τέλεγμα πού θα έπαιχεόσε. “Η λεπτοκαμωμένη γυναίκαούλα, πού μόλις κατώρθωσε νά συγκρατήσει τήν ταραχή της, και ό “δαιμονισμένος”, καθισμένος σέ μία μεγάλη καρέκλα. Ήταν καταβεβλημένος, δέν μιλούσε, και φαινόταν σά νά ήταν δότρελα ξένο: πρὸς ό,τι γινότανε γύρω του.

“Υστερ” από μερικά προπαρασκευαστικά μαγικά σχήματα πού έκανε ό ιερωμένος, ή φωνή του ύψώθηκε έπιβλητική. Μιλούσε στο πνεύμα πού βρισκταν μέσα στο δύστυχο τόν άρρώστο:

“Έξωκόσμο πνεύμα, όποιο κι’ άν είσαι, σέ προστάζω νά μήν κινηθής!

Ο άρρώστος έσάλεψε σπασμοδικά, σάν νά πονούσε. Εξέως άμέσως όμως ξανάπεσε άκίνητος στην καρέκλα του. “Ο άββας άρχισε νά διαβάξη κάτι άκαταληπτά λόγια από ένα παμπάλαιο βιβλίο. Και έπειτα ή φωνή του ύψώθηκε και πάλι:

“Άκουσε και τρέμε, σατανά, έχθρε της πίστεως τού άνθρώπου, έχθρε της άνθρώπινης γενιάς... Σό πού φέρνεις μαζί σου τό θάνατο, σό ή πηγή τού κάθε κακού, άκουσε και τρέμε!...

“Αλλά ό άνθρώπος έφαινότανε τώρα νά ύποφέρει τρομερά. Μία κραυγή έξέφυγε άπ’ τά στήθη του:

— Πονώ!... Πονώ!... Μή με τρωάνητε, αφήστε με!...

Ο άββας όμως δέν άκουε. Έπαυέλαβε τούς έξομολογούς του με περισσότερη έπιμονή:

— Φεύγα, φεύγα, φεύγα πλάι, σό πού πλανεύεις τούς άδύους. Μακριά, άπό σό πνεύμα... Έξωρισμένος νάσαι!...

Τώρα ό άνθρώπος είχε άρχίσει νά σπαράζει και νά παραδίδει τόν εαυτό και περισσότερο. Και έφαρνε τό άριστερό του μάγισλο έξομολόγηση. “Ο άββας άρπάξε άμέσως ένα σταυρό και τόν άκούρησε

σε εκεί, ενώ έξακολουθούσε τις έπικλήσεις του.

Και τότε ένας άπότομος σπασμός έσπινάριζε τό μισοσπλωμένο εκείνο στήθος. Ο άνθρώπος άναστήθηκε κομβριασμένος και έανάπεσε άνηχος πειά και άκίνητος στή θέση του.

Ο άββας έπεσε τά γόνατα και έσέκωσε πρὸς τά πάνω τά χείλη του. Η μορφή του ήθε μιάν ευαγγελική έκφραση. Στο μέτωπό του έλαμπαν σταγόνες από ιδρώτα. Και στή στήση εκείνη, ίκετευτικά, άρχισε νά προσεύχεται...

“Έπειτα από πέντε λεπτά ό άνθρώπος σηκώθηκε στο πόδι. Ένα χαμό γαμόγελο είχε ζωγραφιστή επάνω στό χείλη του.

— Πάτε μου, είπε πρὸς τόν έξομολογτή, αισθανόμαι συντριμμένο τόν εαυτό μου. Τί μού συνέβη λοιπόν;

— Ένα θαυμαστικό φως αλλοήθηκε στο πρόσωπό τού άββα.

— Εύχαρίστους τό Θεό, παιδί μου, είπε με τή βαρεία του φωνή. Και παρακάλεσε τον νά σέ προσφύκει από κάθε κακό.

— Πάτε μου, ξανάειπα ό άνθρώπος, σας παρακαλώ πολύ, συννοείσατέ μας ίσως τό σπίτι μας!...

— Πολύ ευχαρίστως, τέκνον μου. Σηκώθηκε επάνω μου...

“Ο άνθρώπος είχε πει με όλο τό βάρος τού σώματός του επάνω στον πνευματικό, τήν ώρα πού κατέβαιναν τά σκάλα. Τά γόνατά του έτρεμαν. Καίτοι βγήκαν έξω από τό καθάρος άέρας χιτώνος τό πρόσωπό του, ό άνισιμωμένος ήθε δάκρυα σάν εαυτό του και τότε, κάτω από τόν άνοήτιστο άνανό, έξέσπασε σ’ ένα μακρό, άτέλειστο κλάμα.

Είχε γατρευτεί... Τό πνεύμα τού κακού είχε φύγει από μέσα του.

ΜΩΡΙΣ ΠΕΛΛΕΤΙΕ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΓΛΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΒΙΤΑΝΗΣΟ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΚΑΣ ΣΑΝΔΙΑΝΟΥ

Η συνέχεια του δραματικού ειδικού. Απαγωγή της Αγγελίκας. Η απειλή της Σανδιάνου. Όπου φανερώνεται, ότι μηχανής Θεός, ο Φλώρος. Συμπλεκτική με τους απαγωγείς. Ο Φλώρος ελευθερώνει την Αγγελίκα. Η φυγή του ζεύγους. Η καταστροφή του πύργου. Το ειδικό τέλος της ιστορίας.

Β' ΟΛΙΣ εδίδεξαν το γράμμα του Διοικητού, οι γονείς της Αγγελίκας. Πέσανε σε βαθιές σκέψεις, γιατί ήξεραν ότι η κόρη τους ετοιμαζότανε τον Άγιο. Ήταν σχεδόν βέβαιοι ότι η Αγγελίκα δεν θα τον δεχόταν για άντρα της.

Εν τούτοις, απέφασαν να της κινή η μητέρα της λόγο... Η Αγγελίκα, μόλις της μίλησε η μητέρα της για την πρόταση του Διοικητού, της απήντησε, χωρίς δισταγμό:

— Μητέρα μου, συγγνώμη που θα σε λυπήσω, αλλά δεν μπορώ να γίνω γυναίκα του ανθρώπου αυτού. Αισθάνομαι τόσο αντιπαθεία στον ξένον αυτό, που καταλαβαίνω ότι ποτέ δεν θα μπορούσα να τον αγαπήσω.

— Θα τον αγαπήσεις με τον καιρό, κόρη μου.

— Αδύνατον, γιατί η καρδιά μου ανήκει σε άλλον.

— Σε άλλον; ! Εφώνεξε κατάπληκτη η κόρη της. Πώς; ! Τι θέλεις να πής; !

Η Αγγελίκα έπεσε κλαίγοντας στην αγκαλιά της μητέρας της και της είπε:

— Μητέρα μου, αγαπημένη μου μητέρα, αν ήξερα ότι θα σε έβλεπα... Αγαπώ, μητέρα μου, και ξέρω, αλλοίμονο, ότι ο άνθρωπος που αγαπώ δεν είναι κοινωνικός αξίος για μένα, είναι όμως αξίος για την ευγένεια της καρδιάς του!

— Και ποιος είναι ο άνθρωπος αυτός; ρώτησε μαλακά η κόρη της.

— Ένας που μου έδωσε όλες οι δόκιμες ψυχικές ευτυχίες... Ένας βοσκός!

Η κόρη της Σανδιάνου πετάχτηκε εμπρόσθια. Η συγκίνησή της έπληξε. Η Αγγελίκα, βλέποντας την ταραχή της, έπρόσθεσε:

— Μητέρα, δεν αγαπώ το βοσκό, αλλά την τέχνη του. Αυτή είναι που με μάγεψε!

Και κλαίγοντας πάλι, έπεσε στην αγκαλιά της...

Ο πατέρας της κόρης Σανδιάνου δεν ήξερε τί να κάνει. Ήθελε του ήταν δεινή. Ήξερε ότι ο Βρετανός Διοικητής μπορούσε να πάρει δια της βίας την κόρη του. Έπρεπε ως τόσο, να απαντήσει αρνητικώς, και απήντησε.

Ύστερα από δυο μέρες ο Σανδιάνος λαβαίνει δεύτερο γράμμα απ' το Διοικητή, απειλητικό αυτό. Και τότε αναγκάζεται να διαοργανώσει άμυνα. Πενήντα Κυθήριοι εμαζεύτηκαν στον πύργο, άνθρωποι αποφασιστικοί, έτοιμοι να πεθάνουν για να υπερασπίσουν την τιμή του κυρίου τους.

Η μέρες περνούσαν και η φοβέρη του Διοικητού δεν έπαυε να ποιοιόντο. Και κάποια γαλήνη άρχισε να ξανάρχεται στον πύργο. Ένα πρωί η Αγγελίκα κατέβηκε, κατά τη συνήθειά της, στον κήπο κ' έφτασε στο κάγκελλο... Η φλογέρα ακουγότανε κοντά της.

Η κόρη στηρίχτηκε σ' ένα δέντρο και παραδόθηκε σε νικητικές ορμές, περιμένοντας να φανερωθεί ο άσπετος της βοσκός... Σε λίγο άκουσε βήματα να πλησιάζουν, και προτού προφτάσει να φωνάξει, δυο δυνατά μπράτσα την αρπάξανε. Η κόρη, έντρομη, είδε ότι ήταν αιχμάλωτη τριών ανθρώπων, από τους οποίους ο ένας φορούσε στολή. Ο τελευταίος αυτός της είπε:

— Μη φωνάζετε, γιατί είστε χαμένη! Δεν έχουμε κακούς σκοπούς, δεν είμαστε ληστές!... Εκτελούμε διαταγές του Διοικητού, ο οποίος θέλει να σας κάνει γυναίκα του.

Και για περισσότερη ασφάλεια οι απαγωγείς της έβαλαν φίμωτο, την εφοδίασαν σ' ένα άλογο και έφυγαν... Η Αγγελίκα είχε λιποθυμήσει.

Σε λίγο οι γονείς της Αγγελίκας έστειλαν έναν υπηρέτη να φωνάξει την κόρη τους.

Αλλ' ο υπηρέτης, ξαναγυρίζοντας, έφερε την είδηση ότι η Αγγελίκα δεν φαινότανε πουθενά. Τότε ο πύργος αναστατώθηκε.

Τρεις ομάδες από πέντε άντρες καθένα, όπλισμένοι όλοι, έβγχαναν να ψάξουν τριγύρω, σε όλες τις διευθύνσεις...

Η ώρα περνούσαν, ώρες...

θανάτου αγωνίας...

Ός στο μεσημέρι δεν είχε ρηθί καμιά είδηση. Έπειτα έφτασε νεαρός βοσκός παρουσιάστηκε στον πύργο και ζήτησε να μπει στον κήπο Σανδιάνου.

— Φέρτε τον άμειστο! Είπε ο δυστυχισμένος πατέρας.

Ήλθοκορμος και σταβρός, με ώροτο κεφάλι που δούλεζε πάνω τέλειο άγαλμα, ο ξανθός βοσκός έμπηκε στο γραφείο του Διοικητή και χωρίς να περιμένει να τον ερωτήσουν, είπε:

— Εγγενέστατε άρχοντα, ορκίζομαι στην ψυχή του πατέρα μου που τον έκοτάσαν 'Εγγλέσια χέρια, ότι πριν νυχτώση η κόρη μου θα είναι εδώ!... Ακόμη και αν χρειασθεί αυτό το γράμμα (είχε μια πλατιά μαχαίρα στο λονάρι του) και αυτή η πιστολιά, με την οποία θα σπάσω το κεφάλι του Διοικητού!

— Έχτιπσε ύστερα με το χέρι το τραπέζι κ' έπρόσθεσε:

— Να μη με λένε Φλώρο, αν δεν το πληρώσω ακριβά αυτό το Διοικητή ή όποιος άλλος είναι αυτός που κλέβει την κόρη.

Η απλή εκκράση του νεαρού βοσκού, η τόλμη του και η αποφασιστικότητά του τους ετοιμάσανε όλους... Οι άνθρωποι που περιτριγυρίζονταν τον εκτίμασαν με θαυμασμό, ενώ οι δυστυχισμένοι κήποις τον ερωτούσαν:

— Τι σε παρακίνησε, κολδ μου παιδί, να θυσιάσεις τη ζωή για τη σωτηρία της κόρης σου;

— Αγαπώ την κόρη σου, απήντησε το λυπηρό κ' έπαιξε με το χέρι του να μολύνει τους όποιους καλότερο λουλούδι τον ήσυχος μας!... Το ξέρω πως είμαι παρά ένας σπουδαίος, που δεν είμαι αξίος ούτε να ματιά της, αλλά να είμαι με τον σθώ για χάρη της!... Δουλά καλή αντίκριση το βράδυ έχοντες!

Κι' όρμησε προς την πόρτα κ' έγινε άφαντος...

Ήταν η ώρα δέκα το πρωί και από δούσε είχαν βγει να βρουν την Αγγελίκα, που δεν είχε γυρίσει. Η άγνοια του κόμητος Σανδιάνου και της γυναίκας του είχε φτάσει στο ακρότατο... Αξάφια, άνοιξε με μια δυνατή φωνή από το μπεντενίνα του πύργου:

— Ο Φλώρος!...

Φέριτε τον εδώ άμειστο! Εφώνεζαν και οι δυο γονείς της κόρης.

Ο βοσκός λoχανισμένος, σιάζοντας αίμα, με το κεφάλι σ' σμένο, με το ένα μπράτσο γυμνό και σχισμένο, με το μαχαίρι δεξί του χέρι και το βλέμμα τρομερό, γύρθηκε μέσα και είπε:

— Τους απάντησα!... Τους βρήκα!... Είναι στα μέσα του πύργου που φέρνει από εδώ στη χώρα!... Χτυπήθηκαν μαζί τους Λάβωσα τρεις και θαρρώ πως έκοτάσαν έναν!... Μία είναι πάλι, παρά λίγο να με σκοτώσουν... Δόστε μου πέντε δυνατούς ανθρώπους και πριν φέξη η αβριανή μέρα ή η κόρη σας θα βρίσκεται στην αγκαλιά σας, ή εγώ στον άλλον κόσμο!

Αυτά έλεγε ο Φλώρος και η ματιά του έβλεπε άστραψε.

Γρήγορα πέντε ρωμαλέοι νησιώτες, όπλισμένοι με ροπάλα και πιστόλες, έφυγαν μαζί του. Η νύχτα εκείνη φάνηκε ολόκληρη από νας στους δυστυχισμένους γονείς της Αγγελίκας.

Δεν είχε καλά-καλά ημερώσει, και βήματα βαριά άνηγαν στην πλακόστρωτη αβλή του πύργου, βήματα που γρήγορα τα νάδεσαν φωνές χαράς και ζητωκραυγές.

Ο Φλώρος είχε κρατήσει την υπόσχεσή του... Πράγματι, στην αβλή του πύργου, ο βοσκός παρουσιάστηκε με την Αγγελίκα στην αγκαλιά του. Η Αγγελίκα, που είχε λιποθυμήσει στην αβλή, τώρα ήταν πάλι στην αβλή, με την Αγγελίκα στην αγκαλιά του.

Το μόνο που έλειπε ήταν η Αγγελίκα να είναι πάλι στην αβλή, με την Αγγελίκα στην αγκαλιά του.

Το μόνο που έλειπε ήταν η Αγγελίκα να είναι πάλι στην αβλή, με την Αγγελίκα στην αγκαλιά του.

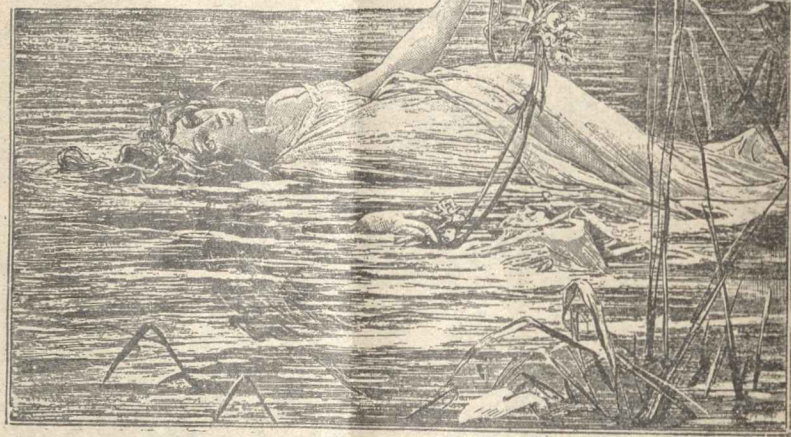
Το μόνο που έλειπε ήταν η Αγγελίκα να είναι πάλι στην αβλή, με την Αγγελίκα στην αγκαλιά του.

Το μόνο που έλειπε ήταν η Αγγελίκα να είναι πάλι στην αβλή, με την Αγγελίκα στην αγκαλιά του.

Το μόνο που έλειπε ήταν η Αγγελίκα να είναι πάλι στην αβλή, με την Αγγελίκα στην αγκαλιά του.

Το μόνο που έλειπε ήταν η Αγγελίκα να είναι πάλι στην αβλή, με την Αγγελίκα στην αγκαλιά του.

Το μόνο που έλειπε ήταν η Αγγελίκα να είναι πάλι στην αβλή, με την Αγγελίκα στην αγκαλιά του.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΕΣΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΕΙΘΑΥΜΑΣΤΑ

Η ζωντανή έδοντογλυφός. Ο επί κεφαλής των άγριογαϊδάρων. Απαγορεύονται ή έρωτες... Πώς τιμωρούνται οι έρωτες... Η Αγγελίκα, η φειδωλή... Η τιμωρία των πελαργόκτονων. Οι φειδωλοί Λακεδαιμόνιοι. Ποντίκια που τρώνε... σίδερο!... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

(Από την περίφημη έκδοση των αρχαίων Έλλήνων παραδογάρων, μεταφράσαμε τα κάτω αξιοπερίεργα. Πρόκειται για γεγονότα μά και για φανταστικές διαδόσεις που κυκλοφορούσαν στην αρχαιότητα).

Στην Αίγυπτο ζή ένα πουλί που το λένε τροχίλο. Το πουλί αυτό πετάει κοντά στις όχθες του Νείλου κ' όταν δει κανένα κροκόδειλο να λιάζεται, ξεπλωμένος στην άμμο, κ' άνοιχτο το στόμα, φερουγάνε κοντά του, μπαίνει στο στόμα του και το καθαρίζει τα δόντια από τα κρέατα που έχουν μείνει ανάμεσα σ' αυτά. Οι κροκόδειλοι αισθάνονται τότε ευχαρίστηση ώστε ποτέ τους δεν πειράζουν το πουλί αυτό, ενώ θα μπορούσαν να το χάνουν, κλείνοντας άλως το στόμα τους. Μ' άλλους λόγους οι τροχίλοι, είναι για τους κροκόδειλους ζωντανές—να πούμε—όδοντογλυφίδες!...

Στη Συρία μπρος από κάθε αγέλη αγρίων γαιδάρων, πηγαίνει πάντα ο πιο ήλικωμένος, ως οδηγός, ακριβώς όπως γίνεται με το κοπάδι των προβάτων. Όταν λοιπόν ο επί κεφαλής της αγέλης ιδεί κανένα νεαρό πουλάρι να ερωτοτροπεί με καμιά θηλυκή σύντροφό του, στο δρόμο, θυμώνει τρομερά, άγριεύει και αρχίζει να το κυνηγά. Κι' όταν το πλησιάσει ορίζεται και το δαγκώνει σ' όρισμένο μέρος του σώματος, κόβοντάς του με τα δόντια τις αρθρώσεις!...

Λένε για τη χελώνα πως όταν φάει φειδί τρέχει και τρώει γρήγορα—γρήγορα και ορίανη, για να μη την πιάσει το φαράκι του φειδιού. Αν δεν προφτάσει να φάει ορίανη ή χελώνα στην περίπτωση αυτή φοβάει!...

Στην Κιλικία της Αρκαδίας τα κοτσούφια είναι λευκά, πράγμα που δεν συμβαίνει πουθενά αλλού. Τα κοτσούφια αυτά σφηνίζουν και κελιάδανε τη νύχτα με το φεγγάρι, βγάζοντας διάφορες φωνές. Την ημέρα το κυνήγι τους είναι απολύτως δύσκολο.

Στη Θεσσαλία υπάρχουν τόσα πολλά φάδια που αν δεν τα τρώγανε οι πελαργοί θα γέμιζε ο τόπος από αυτά. Γι' αυτό οι Θεσσαλοί σέρνουνται τους πελαργούς κ' έχουν και νόμο κωμωμένο που απαγορεύει να τους σκοτώσουν. Έκείνος που θα σκοτώσει πελαργό τιμωρείται όμοια κ' απαράλλαχτα σάν να σκοτώσει άνθρωπο. Επίσης και στη Λακεδαίμονα φάνηκαν κάποτε τόσα πολλά φάδια, ώστε οι Λακεδαιμόνιοι αναγκασθήκανε να τα τρώνε, γιατί στην ίδια περίοδο οι αγροί δεν έδωσαν αρκετό σιτάρι κ' ύληδες πείνα μεγάλη. Γι' αυτό και η Πυθία ώνόμασε τους Λακεδαιμόνιους φειδοφάγους!...

Στη νήσο Γυάρο τα ποντίκια τρώνε, λένε, το σίδερο!...

Στο δρόμο που πάει στας Συρακούσας υπάρχει μια βρύση, ή όποια και μικρή είναι και νερό λιγοστό τρέχει. Μία μέρα όμως πούτυχε να βρεθούν κοντά στη βρύση αυτή πολλοί διαβάτες, το νερό άφρανα άρχισε να τρέχει άφθονο, ως που έπαιαν όλοι και ξεδίψασαν!...

Θαυμάστο είναι κ' εκείνο που συμβαίνει με το μολύβδο στις 'Ινδίες. Όταν ρίξες το μολύβι αυτό αναμμένο σε κρύο νερό, πηδάει άμειστο έξω απ' το νερό μονάχο του!...

Λένε πως ο άχνος μπορεί να μπει νησιτικός έναν ολόκληρο χρόνο!...

Μά και στη Σέρφο οι βάτραχοι δεν βγάζουν το παραμικρό κώσασμα. Άρχίζουν όμως άμειστο να κράζουν όταν τους μεταφέρη κανένας σ' άλλο μέρος!...

Στα Κέρας των 'Ινδιών υπάρχουν μερικά μικρά φάδια που γυρίζουν στην ξηρά και ξαναμπαίνουν στο νερό του ποταμού όταν τους καπνίσαι!...

Ο ΑΡΧΑΙΟΦΙΛΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ΟΙ ΤΥΡΑΝΝΙΚΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Ο Βολταίρος κατά την διάρκεια ενός γυμνασίου που το προσέφεραν ο βασιλεύς της Πρωσίας Φρειδερίκος ο 2ος, ο οποίος ήταν κ' ένας από τους θεριότερους ενοχλητές του, άρχισε να συγκρίνει τους άγαθους βασιλείς με τους τυράννους. Σε λίγο, μάλιστα, παρεστράφη τόσο από το θέμα του, ώστε άρχισε να γελοιοποιεί με ζωντανή γλώσσα την δυστυχία που σκεπτόνται οι δεσποτικοί και σκληροί βασιλείς. Ο Φρειδερίκος άκούοντας τον συγκινήθηκε τόσο ώστε άδραξε.

Βλέπετε! Βλέπετε! φώναξε τότε ο Βολταίρος στους αβλήτες. Μετανοείτε!...

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΓΑΡΥΦΑΛΛΑ

ΤΟΥ NOEL D'HIEVRES

νική όψη, προκάλεσε ένα βαθύ οίκτο μέσα στην καρδιά του Κλαυδίου. Έκείνο το βράδυ, άλλωστε, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, έννοιζε το έαυτό του έτοιμο να συμπόνησει για κάθε ανθρώπινη δυστυχία. Έκείνο το βράδυ ήθελε όλος ο κόσμος δλόγυρά του να είνε ευτυχισμένος. Κι' αυτό, γιατί κι' ο ίδιος σε λίγο θα γινόταν ευτυχής...

Εργάζετο στην τσέπη του ένα πεντόφραγκο, το έδωσε χαμογελώντας στο παιδάκι και πήρε το μπουκέτο με τα γαρύφαλλα. Αφού τα κούταξε λίγο, διάλεξε ένα απ' αυτά και το έβαλε στη μπουτονιέρα του και τάλλα τάρριξε στη μέση του τσέπη. Έπειτα ξεκολούθησε το δρόμο του, ανάλαφρος, ευτυχισμένος, όπως είνε κανείς όταν είνε είκοσι χρόνων και η ζωή δεν του έχει δείξει ακόμα και την κακή της όψη.

Μά είνε αλήθεια ότι εκείνο το βράδυ, ο Κλαύδιος έννοιζε τον έαυτό του πιο έλαφρο, πιο ευτυχισμένο, πιο ένθουσιασμένο απ' ό,τι ήταν συνήθως.

Θα «της» προσφέρω ένα γαρύφαλλο, ψιθύρισε, και θα πετάξω τάλλα...

Και καθώς ψιθύριζε τα λόγια αυτά, μια φωτεινή εικόνα—ή εικόνα του όνειρου του—πέρασε γιά μιιά στιγμή μπρός από τ' όψη του. Ένα ξανθό προσωπάκι... ένα γαλάζιο βλέμμα... ένα μικρό δοντάκι που μεσοφαινόταν ανάμεσα από δυό χειλάκια πουνηρά, λεπτά και κατακόκκινα... Μά άμμεσα η χορηγετική εκείνη όπτασία χάθηκε.

Βιβιάνα! είπε, άναστενάζοντας βαθεία, ο Κλαύδιος...

Είχε πέντε χρόνια να τη δει. Πέντε δλόκληρα χρόνια...

Θυμήθηκε τα παιδικά τους χρόνια που τα πέρασαν μαζί, τα τρελλά παιχνίδια τους και το μιμοσασίδια παιδικά τους άρραβωνίσματα που έγιναν κάτω από τα τρυφερά βλέμματα των γονέων τους. Θυμήθηκε την όμορφη—που από τότε κιόλας έκανε έντυπωση—της Βιβιάνας νιέ Μπελλάιγκ, την οποία ο ίδιος είχε επονομάσει «Βιβιάνα ή μικρή Νεράιδα». Θυμήθηκε ακόμα τα δάκρυα που είχαν χύσει τα ώραια κι' αγαπημένα φωτεινά ματάκια της, όταν εκείνος έφυγε γιά τη Σενεγάλη, όπου τον προσκαλούσε ένας μηχανικός, φίλος του πατέρα του, διαλέγοντάς τον, άναμεσα από πολλούς άλλους συναδέλφους του, ως μόνον άξιο να διευθύνει μερικά σπουδαία δημόσια έργα.

Εκεί κάτω, είχε οικήσει με τα μούτρα στη δουλειά. Ήταν θαρραλέος και ούτε ή πιο σκληρή δουλειά δεν τον έτρόμαζε. Δούλευε, έχοντας διαρκώς μέσ' στο μυαλό του ένα σκοπό: πως, πετυχαίνοντας στην εργασία του, να γυρίσει στη Γαλλία, κοντά στους δικούς του.

Και νά τώρα που είχε γυρίσει στη Γαλλία πρ'ό μιάς εβδομάδος... Η πρώτη ερώτησις που έκανε στον πατέρα του, μόλις τον είδε, ήταν αυτή:

—Και η Βιβιάνα τί γίνεται;

—Ο πατέρας του δίστασε κάπως να του άπαντήσει.

—Η Βιβιάνα, του είπε, με κάποια στενοχώρια. Τη βλέπω, ξέρεις, πολύ σπανίως... Οι γονείς της, απ' τον κωφό που μεγάλωσε, δέχονται συχνά στο σπίτι τους...

—Εγώ δέ, όπως ξέρεις, άποφεύγω τον κόσμο, εμ' ένας άγριάνθρωπος...

—Ο Κλαύδιος, μολονότι τον άνησυχισε λίγο ή άπάντησις του πατέρα του, δεν επέμεινε περισσότερο. «Έξ άλλου οι γονείς της Βιβιάνας, οι όποιοι είχαν μάθει την άφιξη του, τον είχαν προσκαλέσει στον πρώτο χορό που θα δίναν στο μέγαρό τους. Έκει θα έκανε μόνος του τα πράγματα...

Και ο χορός αυτός θα γινόταν εκείνο το βράδυ... Γι' αυτό και η καρδιά του Κλαυδίου χτυπούσε δυνατά κάτω από το φράκο του...

Και νά που είχε φτάσει κιόλας στο μέγαρό των

Μπελλάιγκ...

...Νά το μεγάλο χόλ που το γέμιζαν άλλοτε, αυτός, κι' η Βιβιάνα, με τον ήχο των παιδικών τους φωνών... Νά, εκεί κάτω, ή πόρτα του μικρού σαλονιού, όπου κατέφευγαν σίς σκοτεινές ώρες του γαμώτος... Νά ή γωνίτσα, όπου συμμαζεμένοι κοντά—κοντά ο ένας στον άλλο, όρι μακριά από το τζάκι συνέτασαν τά... Άπομνημόνευμά τους, τα όποια έγραφε ή Βιβιάνα και εικονογραφούσε Κλαύδιος...

Ένας ύπνερτης με έπίσημη στολή και ύψος τον είστηνε στην αίθουσα... Θεέ μου!... Τί κόσμος!... Πώς να ξαναβρη ή Βιβιάνα άνάμεσα σ' όλους αυτούς τους κομψούς άνδρούπους...

Έπιτέλους! Έπιτέλους! Έπιτέλους! Τήν βλέπει... Είνε αυτή! Κάθεται σ' ένα τραπέζι μαζί μ' έναν κομψό νέο που της κάνει γλιές-δυό περιποιησιές... Είνε τώρα άκόμα πιο γοητευτική από άλλοτε, πιο θελητική... Η χάρη της έχει τώρα μεγαλύτερη άπλωτα, τα μαλλιά της είνε πιο λεπτά, πιο χυνά και τα όφτια της μετια έχουν πάρει βελουθενές άνταύγειες...

Πώς της ταιριάζει τώρα περισσότερο από άλλοτε ή έκανονια ή Νεράιδα Βιβιάνα!

Ο Κλαύδιος δεν τολμά να την πλησιάσει... Του φαίνεται πως βλέπει την όπτασία που είχε δει πρ'ό, όλίγου...

Έπί μερικά λεπτά άκόμα έμκοιούθητε να την κινείσαι από κοντά. Μά δεν κρατείται πια... Πά να την συναντήσει...

Μά έξαφνα στέκεται άπομνημονεύοντας από ένα άόριστο χρόνο...

Εκείνη τη στιγμή ή Γιογιό, ή μικρούλα άδελφή της Βιβιάνας, προχώρησε πρ'ος το τραπέζι και την άγκάλιασε με τρυφερότητα... Έπειτα την εστράφησε παράμυρα, φέροντάς την σε λίγους βήματων άπόσταση από το μέρος που βρισκόταν ο Κλαύδιος...

Και εκεί το κορίτσι της γιθύρισε μ' έκσταση:

—Είσαι πολύ όφρα, Βιβιάνα, άγαπημένη μου...

Άμσως το πρόσωπο της νέας άλλαξε έκφραση:

—Γιά να μου πής αυτά τα λόγια μ' άνησυχίες κοιτούς πάνω άπάντησε στη μικρή άδελφή της με φωνή όργισμένη, στην όποια ο Κλαύδιος το κάκου προσπαθεί να ξαναβρη τους άλλοτινούς γλυκούς τόνους της. Δεν καθόσταν καλύτερα στην κάμψη σου να νύχτης τις κοίτλες σου...

Και, καθώς μιλούσε, τα βλέφαρά της μαζεφάναν, ισιασμένα, έστράψε τώρα τη φανογνώμη της Βιβιάνας. ή όποια πρ'ό, όλίγου ήταν τόσο γοητευτική...

Ωστόσο ή Γιογιό—την όποια δεν είχε, φαίνεται, άποδαρθεί τα λείως ή ψυχρολουσία της άδελφής της—την έπιασε από το χέρι που ήταν καταφορτωμένο από τα βραχιόλια και της ψιθύρισε, ένώ έα χοντρό δάκρυ κυλούσε άπάνω στο μαγουλάκι της:

—Βιβιάνα... ήρθα κρυφά από τη μίς... ήρθα μόνο και μόνο γιά να σε δώ... Σ' αγαπάω τόσο, Βιβιάνα... θα φύγω... Μά, πές μου, θα με φιλήσης πρ'ότα;

Αυτή τη φορά, μ' άληθινή όργη ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της νέας. Τ' άδέλφια δαχτυλάκια της μικρούλας της είχαν χαλάσει μ' άπό τις κορδέλλες της ζώνης της... Τήν έσπρωξε τόσο άπομνημόνευσε λίγο έλειψε να πέση κάτω και της είπε μαλλώνοντάς την δυνατά:

—Μη με άνησυχίζεις πια, γιατί...

Και βιαστική να ξανασυναντήσει ένα κομψό νέο μονοκλόφρο, ό όποιος την έφλερτάζε, ή έβριστα άπομακρύνθηκε, χωρίς να έδιαφερέθη περισσότερο γιά την ένοχλητική άδελφοίτα της...

Μιά βαρεία άγωνία άρχισε ν' άνεβαίνει μέσα στον Κλαύδιο και να τον πνίγει... Νόμιζε πως είχε βρη ή Σωσία της αγαπημένης του... Γιατί αυτός άγαπούσε τη Βιβιάνα γιά τ'ς ήθικές της άρετές πρ'ό πάντων... Τι είχαν γίνει τώρα αυτές;... Μήπως τις είχε χάσει...

Οι όμιλοι των χορευτών είχαν σκορπιστεί τώρα μέσα στο πάρκο, όπου ή όρσοιά προσέφερε τα παθία της στα φλογισμένα μέτωπά τους...

Ο Κλαύδιος τους άκολούθησε συντριμμένος, χαμένος... Άρχισε να πλανάται μέσα σίς δειρσοσυχίες... Και από τον σφιγμένο του λάρυγγα έβγαινε κα-

Κάθεται σ' ένα τραπέζι μαζί με κάποιο κομψό νέο...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τά κουνέλλια ζούνε 8 χρόνια.

—Τ' άγριογόουρουνο ζεί κατά μέ-

σον 25 χρόνια.

—Η κατσίκια 12—14 χρόνια, 5-

ταν καλύτερεται.

—Η άλεπού ζεί 14—15 χρόνια,

προμισθάνεται δέ το τέλος της. Κρύ-

βεται τότε στη βαθύτερη σπηλιά που

θα βρη μπροστά της κι' εκεί φοβάει.

—Η άρκουδά ζεί 50 χρόνια. Όταν καταλάβη πως έφτασαν

τά στενά της, δέρνεται και σκουζει λυπητερά!...

—Τά βατράχια ζούνε 16 χρόνια. Ένας βίτραχος πέρσει ψόφη-

σε στη Γενεύη σε ήλικία 19 χρόνων. Τόν είχαν σε ιδιωτική δεξα-

μενή κι' είχε μισή όκάς βάρος!...

—Τό βόδι ζεί περίπου 20 χρόνια και φοβάει ήρεμα και ήσυχα,

χωρίς σκουζιματα, μοναχικά και φασαρίες.

—Η γάτες ζούνε 12 περίπου χρόνια. Μιά γάτα που ψόφησε

τελευταία στο Λονδίνο ήταν 28 χρόνων. Ένας ζωολόγος, ό περιή-

μος Μπάκλεϊ, παραδέχεται πως ή γάτα; ήμα ζούνε έλεύθερες και

κατά τό κέρι τους, μπορεί να φτάσουν και στα 40 χρόνια! Η γά-

τες της Άγκυρας ζούνε 15 χρόνια. Σ.ά γεράματα τους γίνονται

πολύ ιδιότροπες.

—Ο πολυκατομυρούχος Άμερικανός Ροκφέλλερ είχε μιιά

θαυμασία γάτα της Άγκυρας, ή όποια πήρε πολλά βραβεία σε δια-

γωνισμούς γάτων! Κάποτε τοδ έπρόσφεραν γι' αυτή 6 χιλιάδες λί-

ρες! Η γάτα αυτή έζησε 34 χρόνια! Της είχε όμως ιδιαιτέρως

υπηρετές και έγχωριστό μάγειρο!...

—Ο έλέφας ζεί 200 χρόνια. Ο μεγάλος φιλόσοφος της άρχαιο-

τητας Άριστοτέλης λέει κάπου, ότι οι έλέφαντες μπορεί να ζήσουν

και 280 χρόνια. Οι Ινδοί διατείνονται πως οι έλέφαντες τών Ιν-

διών ζούνε 300 χρόνια! Ένας έλέφας που τον είχαν πάρει σε

άγνωστη ήλικία έζησε 230 χρόνια.

—Τό άλογο κατά τον Άριστοτέλη, ζεί 40

χρόνια. Κάποιος Γάλλος φυσιοδίφης, λέει πως

ένα καλό άλογο μπορεί να ζήση ίσαμε 70 χρό-

νια, όταν είνε καλοζωισμένο. Υάχαουν άλογο

καλής άρτίας που έζησαν 50 και 60 και 70 χρό-

νια και είχαν διατηρήσει την όμορφιά τους και

το σφρίγος τους. Τ' άλογο που δουλεύουν σε βα-

ρατείς δουλειές δεν ζουν παραπάνω από 30

χρόνια.

—Η γκαμήλα ζεί περίπου 30 χρόνια. Όσο

γερονά γίνεται και πιο ιδιότροπη, μνησικακή και

τεμπέλα.

—Ο σκύλος ζεί, τό πολύ, 15 χρόνια κι' ό

λαγός 10 χρόνια.

—Τό λιοντάρι ζεί 90 χρόνια. Ένα λιοντάρι

έζησε σ' ένα θηροποταείο 75 χρόνια.

—Τό γαϊδούρι ζεί 30 χρόνια. Άν δεν κακο-

περνάει μπορεί να ζήση και περισσότερα χρόνια.

Τά θηλυκά γαϊδούρια ζούνε πιο πολύ από τους γαϊδάρους.

—Τά ποικίλια ζούνε 6 χρόνια. Προμισθάνονται κι' αυτά τό

τέλος τους, όπως είπαμε και γιά τις άλεπούδες και καθώς εκείνες

κρύβονται κι' αυτά γιά να ψοφήσουν σίς φωλιές τους.

—Τό πρόβατο ζεί 9 χρόνια και ή σούρα 19.

—Οι σκίουροι ζούνε 6 χρόνια. Λίγο πρ'ιν ψοφήσουν γίνονται

τρομερά νευρικοί και άνησυχί.

—Η χελώνες ζούνε 20 χρόνια. Μιά χελώνα έζησε 27 χρόνια,

γιατί είχε εξαιρετική περιποίηση στο Ζωολογικό κήπο της Βεδόνας.

—Τό γουρουνί ζεί 15—20 χρόνια. Στα τελευταία του γίνεται

πολύ μελαγχολικό και ιδιότροπο. Τά μοιλάρια ζούνε 50 χρόνια.

—Ο άετος ζεί ίσαμε 100 χρόνια. Αυτό παραδέχονται γενικά

οι πτηνολόγοι. Ένας άετος όμως που είχε πιαστεί μικρός και πέ-

ρασε όλη του τη ζωή στον Ζωολογικό κήπο της Βιέννης, ψόφησε

πρ'ό 3 μηνών σε ήλικία 124 χρόνων!... Οι άετοι ζούνε πολύ όταν

δεν τρώνε πολύ.

—Τ' άηδονία ζούνε 6 χρόνια. Ένας πτηνολόγος όμως, ό Βιεν-

νέζος Σάιπελ, βεβαιώνει πως ένα άηδονί, έζησε στον κήπο του 9

χρονίες στη σειρά τη φωλιά του. Άντε τ' άηδονία ζούνε ίσαμε

10 χρόνια κατά τη γνώμη του κ. Σάιπελ.

—Οι γύπες ζούνε 120 χρόνια. Ένας γύπας έζησε 148 χρόνια.

Γιά πολλές δεκαετηρίδες φώλιαζε κοντά σ' ένα χωριό της Ούγγα-

ρίας, τό όποιον είδε τρίς στη σειρά γενεές γάιδαροι και γιά

παράχονται!...

—Τό γεράκι ζεί 150 χρόνια. Ένα γεράκι κυνηγητικό έζησε 162

χρόνια.

—Ο ινδιάνος ζεί 16 χρόνια.

—Τό καναρίνι ζεί 12 χρόνια έλεύθερο και 15 χρόνια όταν ζεί

σε κλουβί. Η σκαβιά τό όφελει. Είνε παράξενο βέ-

βαια αυτό μ' κι' εξακριβωμένο άπολύτως.

—Η καρδερίνα ζεί 25 χρόνια κι' ή τσίχλα άλλα

τόσα. Λένε μοιλάταια ότι μερικές τσίχλες ζούνε

60 χρόνια.

—Τά κοράκια ζούνε 400 χρόνια. Είνε τρομερά

μακροβία «Κορακόζωητο» λένε και τόν άθροιστο που

ζεί πολλά χρόνια.

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Θά βρη μπροστά της κι' εκεί φοβάει.

—Η άρκουδά ζεί 50 χρόνια. Όταν καταλάβη πως έφτασαν

τά στενά της, δέρνεται και σκουζει λυπητερά!...

—Τά βατράχια ζούνε 16 χρόνια. Ένας βίτραχος πέρσει ψόφη-

σε στη Γενεύη σε ήλικία 19 χρόνων. Τόν είχαν σε ιδιωτική δεξα-

μενή κι' είχε μισή όκάς βάρος!...

—Τό βόδι ζεί περίπου 20 χρόνια και φοβάει ήρεμα και ήσυχα,

χωρίς σκουζιματα, μοναχικά και φασαρίες.

—Η γάτες ζούνε 12 περίπου χρόνια. Μιά γάτα που ψόφησε

τελευταία στο Λονδίνο ήταν 28 χρόνων. Ένας ζωολόγος, ό περιή-

μος Μπάκλεϊ, παραδέχεται πως ή γάτα; ήμα ζούνε έλεύθερες και

κατά τό κέρι τους, μπορεί να φτάσουν και στα 40 χρόνια! Η γά-

τες της Άγκυρας ζούνε 15 χρόνια. Σ.ά γεράματα τους γίνονται

πολύ ιδιότροπες.

—Ο πολυκατομυρούχος Άμερικανός Ροκφέλλερ είχε μιιά

θαυμασία γάτα της Άγκυρας, ή όποια πήρε πολλά βραβεία σε δια-

γωνισμούς γάτων! Κάποτε τοδ έπρόσφεραν γι' αυτή 6 χιλιάδες λί-

ρες! Η γάτα αυτή έζησε 34 χρόνια! Της είχε όμως ιδιαιτέρως

υπηρετές και έγχωριστό μάγειρο!...

—Ο έλέφας ζεί 200 χρόνια. Ο μεγάλος φιλόσοφος της άρχαιο-

τητας Άριστοτέλης λέει κάπου, ότι οι έλέφαντες μπορεί να ζήσουν

και 280 χρόνια. Οι Ινδοί διατείνονται πως οι έλέφαντες τών Ιν-

διών ζούνε 300 χρόνια! Ένας έλέφας που τον είχαν πάρει σε

άγνωστη ήλικία έζησε 230 χρόνια.

—Τό άλογο κατά τον Άριστοτέλη, ζεί 40

χρόνια. Κάποιος Γάλλος φυσιοδίφης, λέει πως

ένα καλό άλογο μπορεί να ζήση ίσαμε 70 χρό-

νια, όταν είνε καλοζωισμένο. Υάχαουν άλογο

καλής άρτίας που έζησαν 50 και 60 και 70 χρό-

νια και είχαν διατηρήσει την όμορφιά τους και

το σφρίγος τους. Τ' άλογο που δουλεύουν σε βα-

ρατείς δουλειές δεν ζουν παραπάνω από 30

χρόνια.

—Η γκαμήλα ζεί περίπου 30 χρόνια. Όσο

γερονά γίνεται και πιο ιδιότροπη, μνησικακή και

τεμπέλα.

—Ο σκύλος ζεί, τό πολύ, 15 χρόνια κι' ό

λαγός 10 χρόνια.

—Τό λιοντάρι ζεί 90 χρόνια. Ένα λιοντάρι

έζησε σ' ένα θηροποταείο 75 χρόνια.

—Τό γαϊδούρι ζεί 30 χρόνια. Άν δεν κακο-

περνάει μπορεί να ζήση και περισσότερα χρόνια.

Τά θηλυκά γαϊδούρια ζούνε πιο πολύ από τους γαϊδάρους.

—Τά ποικίλια ζούνε 6 χρόνια. Προμισθάνονται κι' αυτά τό

τέλος τους, όπως είπαμε και γιά τις άλεπούδες και καθώς εκείνες

κρύβονται κι' αυτά γιά να ψοφήσουν σίς φωλιές τους.

—Τό πρόβατο ζεί 9 χρόνια και ή σούρα 19.

—Οι σκίουροι ζούνε 6 χρόνια. Λίγο πρ'ιν ψοφήσουν γίνονται

τρομερά νευρικοί και άνησυχί.

—Η χελώνες ζούνε 20 χρόνια. Μιά χελώνα έζησε 27 χρόνια,

γιατί είχε εξαιρετική περιποίηση στο Ζωολογικό κήπο της Βεδόνας.

—Τό γουρουνί ζεί 15—20 χρόνια. Στα τελευταία του γίνεται

πολύ μελαγχολικό και ιδιότροπο. Τά μοιλάρια ζούνε 50 χρόνια.

—Ο άετος ζεί ίσαμε 100 χρόνια. Αυτό παραδέχονται γενικά

οι πτηνολόγοι. Ένας άετος όμως που είχε πιαστεί μικρός και πέ-

ρασε όλη του τη ζωή στον Ζωολογικό κήπο της Βιέννης, ψόφησε

πρ'ό 3 μηνών σε ήλικία 124 χρόνων!... Οι άετοι ζούνε πολύ όταν

δεν τρώνε πολύ.

—Τ' άηδονία ζούνε 6 χρόνια. Ένας πτηνολόγος όμως, ό Βιεν-

νέζος Σάιπελ, βεβαιώνει πως ένα άηδονί, έζησε στον κήπο του 9

χρονίες στη σειρά τη φωλιά του. Άντε τ' άηδονία ζούνε ίσαμε

10 χρόνια κατά τη γνώμη του κ. Σάιπελ.

—Οι γύπες ζούνε 120 χρόνια. Ένας γύπας έζησε 148 χρόνια.

Γιά πολλές δεκαετηρίδες φώλιαζε κοντά σ' ένα χωριό της Ούγγα-

ρίας, τό όποιον είδε τρίς στη σειρά γενεές γάιδαροι και γιά

παράχονται!...

—Τό γεράκι ζεί

ΗΡΩΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΚΟΛΙΑΣ Ο ΠΛΑΠΟΥΤΑΣ

Ο άνθρωπος - θηρίο !... Το μυστήριο της γεννήσεώς του. Τέκνον του έρωτος και της ανδρείας. Η πρώτη του παλληκαριά. Περιπλάνησις στ' Αρβανιτοχώρια. Από βοσκός, μεγαλονοικοκύρης και κηπόμπαση. Η τρεμερή του Ψφι. Φαγας, έρωτικός, λεοντόδουμος. Ο φοβερός και τρομερός γυιός του Παρασκευάς. Ο μαινόμενος ταύρος. Νέος Πολύφημος. Ο Θεοδωράκης του. Τα φαγεπτικά του Κόλια κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ιδιος.

Ο Κόλιας Πλαπούτας άνατράφηκε στα Αρβανιτοχώρια της Τριφυλίας. Θάταν πενήντα χρονών παλληκαριά, όταν είδε μια μέρα, στο όριο Σουλιά, έναν Τούρκο να δέρνει άδικα ένα ραγιά. Ο Κόλια, άναψε τότε απ' το θυμό του, χύμηξε πάνω στον Τούρκο, τούχο ετό μαχαίρι του κατάστηθα και τον ξάπλωσε, κάτω νεκρό !...

Υστερα απ' τη πράξη του αυτή ο Κόλιας άναγκάστηκε να φύγει απ' την Τριφυλία. Πήγε στη Γορτυνία, μα μη ξεροντας τα ελληνικά, μιλώντας μονάχα τ' αρβανίτικα, άναγκάστηκε να πλανιέται έδω κ' εκεί στ' Αλβανόφωνα χωριά της Ηραίας, Παπαδά, Σέρβου, Σαρακίνι, Ψάρι κ.λ.π.

Στο τέλος κατέληξε στο μικρό συνοικισμό Παλούμπα, όπου τον πήρε για να του βόσκει τα πρόβατα ο Παλουμπιώτης Μανουειδής Πιτσιόνης.

Στο μέρος αυτό έζησε ο Κόλιας χρόνια και χρόνια. Από βοσκηταροδιδί ποιταν έγινε σιγά-σιγά κ' αυτός νοικοκύρης, από-χρησε γιδωπρόβατα, άποχτησε άμπελοχώρια και τέλος με τους κόπους του, τον ιδρώτα του και τη δραστηριότητά του έγινε ο πρώτος νοικοκύρης του συνοικισμού κ' είχε μεγάλη έπιπορη σ' όλη την περιφέρεια. Πρώτος αυτός έφτιασε λιτόχτιστο σπίτι στο συνοικισμό, ένα σπίτι θεωράτο που δεν διέφερε κ' απ' τα διαλεχτά παλληκαριά του.

Οι προσιτώτες της Γορτυνίας έκτιμώντες τον Κόλια για την παλληκαριά του, τον πατριωτισμό του και τη μεγάλη δύναμη πουχε στην έπαρξια, φρόντισαν και διορίστηκαν από τους Τούρκους πρώτα κά-πος κ' ύστερα κατόμπασης.

Μόλις ο Κόλιας διορίστηκε κατόμπασης έδειξε τόση δραστηριότητα και τόσο εύδοκίμησε στο έργο του, ώστε μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα σταμάτησαν εντελώς ή ζωοκλοπές σ' όλη τη Γορτυνία.

Η έπιτυχία του όμως αυτή έγινε άφορη να χάσει το αξίωμά του. Μια κ' εξασφαλίστηκε η τάξις στην έπαρξια, οι Τούρκοι τον θεώρησαν πειά περιττό. Πέροντας λοιπόν άφορη κ' από κείνι σκηνές που συνέβησαν τον τελευταίο καιρό, τον έπαισαν. Μα ο Κό-λιας δεν ήταν απ' τους ανθρώπους που μπορεί να παύει κανείς μαζύ τους και να τους άδικη. Μόλις λοιπόν έμαθε την παύση του, μάτωσε τα παλληκαριά του, τους έδωσε σχετικές οδηγίες και άμέσως απ' την άλλη μεριά άπειρες ζωοκλοπές συνέβησαν σ' όλη τη Γορτυνία ! Ποιος θά κυνηγούσε τώρα τους ζωοκλάφτες ; Ποιος τολμούσε να τ' άβλη μαζύ τους ; Είδαν λοιπόν οι Τούρκοι πως δεν μπορούσαν να κάμουν άλλους και ξαναδιώρισαν τον Κόλια κατόμπαση.

Ήταν πειά όνομαστός σ' όλο το Μωρηά ο Κόλιας. Όλοι οι Κλέφτες ήταν φίλοι του. Τους ύποστη-ριζε και συνεργαζότανε μαζύ τους, όταν του δινόταν ή εθκαρία. Στην επανάστασι του Όρλωφ, όπως και κατόπιν στην γενική έξόντωσι των Αλβανών του Μωρηά απ' τους

Τούρκους, έλαβε σπουδαίο μέρος. Για τις υπηρεσίες του στη δέ-τερη αυτή περίπτωσι ο Καπετάν Πασσάς τον γέμισε τιμές.

Όταν μετά την έξόντωσι των Αλβανών οι καπεταναίοι του Μωρηά έδήλωσαν ύποταγή στην Τουρκία, ο Κόλιας έκαμε κ' αυτός το ίδιο, μα στην πραγματικότητα ποτέ του δεν ύποτάχτηκε στους Τούρκους. Πάντα πιανόταν μαζύ τους και πάντα άνοιγε τσούφτα έναντιόν τους. Όχτώ φορές πολύορησαν οι Τούρκοι και τούσαν τον άρσο, μα και τις όχτώ φορές ο Κόλιας γλύτωσε, προσκευ-μένος απ' τον Δεληγιάνη, τον παντοδύναμο Μωραγιάνη της Πελοποννήσου, ο οποίος τον έκτιμούσε εξαιρετικά. Μα κ' ο Κόλιας είχε φιλοξενήσει πολλές φορές στον τρομερό του άρσο τα Δελιγα-νόπουλα, όταν τα κυνηγούσαν οι Τούρκοι.

Ο Κόλιας πήρε μια νόμιμη γυναίκα, την Κυράτσο (κυρία) απ' το μεγάλο σάι των Τζωρτζαίων. Φιλήδονος όμως καθώς ήταν, έρω-τικής και γυναικοκνηνητής, είχε κ' ένα σωρό φιλενάδες.

Απ' τη νόμιμη γυναίκα του άποχτησε ο Κόλιας δυο παιδιά, το έακουσμένο Κολιόπουλα, τον Γιωργάκη, τον ήρωα του Άλφα και τον Δημητράκη, γενναίο στρατηγό στην επανάστασι.

Εκτός όμως απ' τα δυο του αυτά παιδιά, άποχτησε ο Κόλιας κι άλλα δυό άκόμα, απ' τη πολυγαμημένη του την «ξ' άριστερη χειρός σύζυγον», την πανέμορφη Λούσια. Απ' τα παιδιά του αυτής τονά λεγότανε Θανάσης και τ' άλλο Παρασκευάς.

Ο Παρασκευάς ήταν ίδιος κ' άπαράλλαχτος ο πατέρας του. Άψηλος, γιγαντόσωμος, άγριος πολεμιστής, σσοτό λιοντάρι, κ' έ-κομα έρωτικής κ' αυτός κα-θώς κ' εκείνος που τον γέννησε.

Για την σωματική δύναμη και την παλληκαριά του Πα-ρασκευά δηγοδντο άπίστευτα πράγματα. Στη Ζάκυνθο άρ-παξε καταμεσής στην άγορά έναν άγριεμένο ταύρο απ' τα κέρατα, τον γονάτισε κάτω, κ' έσωσε έτσι κόσμο και κοπά-κη. Ο Άγγλος άμοσστής Ζα-κύνθου ποίησε να βρισκται στην άγορά αυτή τη σπηλή έμεινε καταπληκτος με την ύ-περάνθρωπη δύναμη του βου-νίστου αυτού λεβέντη...

Άλλη μια φορά ο Παρα-σκευάς πολεμώντας με τους βουνού, σαν άλλος Πολύφημος, δλοόκληρους βράχους !... Έτσι έ-σώσε πολλούς Τούρκους, άλλους τους έκανε κυριολεκτικώς ήττα, ως που στο τέλος άνάγκασε τους ύπόλοιπους να φύγουν κατατο-μαγμένοι.

Όμοιος κ' άπαράλλαχτος με τον πατέρα του, όπως είπαμε, ο Παρασκευάς, δεν τούχε άφήσει καμιά συνήθεια, κανένα προτέρημα, μα και κανένα ελάττωμα. Έργωσε, όπως ο πατέρας του, για δέκα, κ' όταν επρόκειτο για καμιά έρωτοδουλειά ήταν πρώτος και κα-λύτερος !...

Ο Κόλιας Πλαπούτας ήταν άμορφος άντρας. Το χόμα της έ-πιδερμίδας του ήταν μελανό, το βλέμμα του βαθύ κ' άγριο, το στήθος του δασύτριχο. Η πουκαμισά του, το γελέο του, ή φλαμά-τα του ήταν πάντα άνοιχτά έμπρός. Χειμώνα - καλοκαίρι έβγαυε έξω με το στήθος γυμνό, άδιαφορώντας για τα κρύα και τα χό-νια !... Οι μαστοί του, άναφέρει ο ιστορικός, ήταν προβεβλημέ-νοι, έμοιαζαν δηλαδή με τους μαστούς γυναικός !... Χειμώνα-κα-λοκαίρι φορούσε ένα λεπτό ρούχο. Περιπατούσε ξυπόλητος. Τα πό-δια του είχαν μακρά νύχια, πάταγε άδιάφορα πάνω στις πέτρες, κ' απ' τα νύχια, στο τρέξιμο δεν τον έφτανε κανένας !...

Άγριος και προτόγονος ο Κόλιας, στανουρέας των βουνών, αναθερμμένος στους λόγγους και στα δάση, είχε μεγάλα προτέρηματα και μεγάλα ελάττω-ματα. Απ' όλους τους γνωστούς και τους φίλους του άγαπούσε πιο πολύ τον Κολοκοτρώνη. Ο Θεοδωρά-κης του, όπως τον έλεγε, ήταν ή λατρεία του...

Πάντα ύποπτος ο Κόλιας, ύποψιαζόμενος έχ-θους και φίλους, είχε και άλλα, έκτός απ' τον άρσο του σπύτια, στα όποια πήγαινε κ' έ-μανε, αλλάζοντας κάθε τόσο κατοι-μία. Κοντά στην Άράχωβα, στη θέ-σι Αυτάκι, είχε χτίσει με τα ίδια του τα χέρια, μια καλύβα, στην όποια κατέφυγε πολλές φορές και κοιμό-τανε. Έπίσης τακτικό λημέρι του

ΤΙ ΕΧΟΥ ΓΡΑΦΕΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η γυναίκες άγατούν με την ίδια εύκολία έναν έξυπνο κ' έναν κοινό άνδρα. Τον έξυπνο για να τις διευθύνει. Τον κοινό για να τον διευθύνουν...

— Όσο περισσότερο άνδρας είσαι, τόσο περισσότερο σ' άγατούν.

— Θέλεις να κατακτήσεις μια γυναίκα ; Παιξε έμπρός της το ρόλο του ανθρώπου που δεν μοιάζει με τους άλλους. Άίγιος ρομαν-τισμός, λίγη έκεντρικότητα, πολύ μυστήριο σχετικά με τη ζωή σου, τρεβών τη γυναίκα όπως ο μαγνήτης.

— Μη δείχνεις πολύ πάθος στην άοχη ενός ειδυλλίου. Παιξε το ρόλο σου ψυχραία. Άφησε να σε οδηγη ή λογική κ' όχι ή καρδιά σου. Έτσι φτάνεις πιο γρήγορα στο σκοπό σου. Θερμός σή-μειρο, άδιάφορος κάπως άρσιο, να το μυστικό της έπιτυχίας, να ή παγιά στην όποια ή γυναίκες πέφτουν τυφλά και με βιάσι, για να μη σε χάσουν.

— Ό έρωτας γεννάει τη ζήλεια. Μα γεννάει και ή ζήλεια τον έρωτα. Μια γυναίκα μπορεί να σ' άγαπήσει μόνον και μόνον για να μη σ' άφήσι σε μίαν άλλη...

— Είπαν το γάμο λαζέτο. Με τα λαχεία όμως ή κερδίζεις ή χάνεις ένα πενάδραμο. Ένώ με το γάμο μ' αν δεν κερδίσας, χάνεις όλη σου τη ζωή ! Τα λαχεία του γάμου σπάνια κερδίζουν. Γι' αυτό κ' οι κερδισμένοι είνε ελάχιστοι. Είνε οι όλικοί τυχεροί, οι εύ-λογημένοι απ' το Θεό, οι έλεκτοί της μοίρας. Γι' αυτούς ο πα-ράδεισος είνε το σπίτι τους, όπως για τους άλλους το σπίτι τους είνε ή κόλασις των, μια κόλασις γεμάτη φλόγες και καπνούς, γεμά-τη θρήνων και οίμωγας, πένθος, θλίψη και καταστροφή !... Θά ήτο προτιμώτερο, εν τωαίτη περιπτώσει, να μην παντρεύεται κα-νείς. Μα άλλοιόποιν. ή γνώσις μ'ας έρχεται μετά τον γάμο, όταν είνε πλέον άργά, όταν δεν έχουμε τί να την κρύψουμε. Έτσι, όμ μόνον δεν κερδίζουμε τίπο-τε από αυτή, αλλά και μ'ας ξυπνάει τις τύψεις και την μεταμέλεια, μ'ας ακολουθεί παντού και μ'ας ύ-πνθυμίζει την κακοροζικιά μας...

— Δυστυχία σ' εκείνον, τον όποιο άνάτη με μια γυναίκα, χωρίς να την άναγαπήσει ! Άλλοιόμοιο σ' εκείνον που άνάβει έρωτικό μίσος στην καρδιά μιας γυναίκας ! Ο άνθρωπος αυτός μοιάζει μ' εκείνον που βάει φωτιά σ' ένα βαρέλι γεμάτο μπαρούτι, κα-θήμενος συγχρόνως επάνω σ' αυτό.

— Το λογικό είνε το τελευταίο καταφύγιο του έρωτος.

— Δεν μπορεί να ύπάρξη έρωτας στο γάμο, γιατί δεν μπορεί ν' άγαπήσει κανείς εκείνο που του άνηκέ απόλυτος.

— Στον έρωτα ή γυναίκες άρνούνται κατηγορη-ματικά εκείνο που θά ήθελαν να το είχαν κ' όλες δοξημένο.

— Το λογικό στους έραστιάς μοιάζει με δαυλό ά-νυμνο εν μέσω πυρκαϊάς. Φέγγει χωρίς όμως και να μπορεί να ξεπεράσει την λάμψη της φωτιάς.

— Τα βλέμματα είνε ή πρώτες έρωτικές έπιστολές των έραστών.

— Ο έρωτας είνε θρησκεία ή όποια οδέχεται θά εκλείπει από τον κόσμο.

— Μπορείς να ελπίσεις τα πάντα από μια γυναίκα που σούδωσε ραντεβού και ήρθε, όσο κ' αν είνε άσχηρη, όσο κ' αν είνε φρό-νη...

— Σ' όλην γυναίκα, ή ζήλοτητα προηγείται του έρωτος.

— Όποιος συγχωρεί ένα έγκλημα, γίνεται συνένοχος σ' αυτό.

— Οι μεγάλοι καλλιτέχναι δεν κρίνονται δίκαια και όρθα, παρά όταν εκλείβουν.

— Ηταν και τα δάση που βρισκότουσαν κοντά στην κοιλάδα Λακαμί-δα. Στα δάση αυτά κοιμότανε ο Κόλιας, τις νύχτες, χωρίς στρώμα και χωρίς σκέπασμα και τον γειμώνα άκόμα !...

— Δεν ήταν από άρχες και ύπιά ο άγριος αυτός πολεμιστής. Ή-ταν από άδερφο, ήταν από άτσόλα !... Ποτέ του δεν άφρώσθηκε, πο-τέ του δεν χρεώστηκε γιαιτούς, ποτέ του δεν έβαλε φάρμακο στο στόμα του !

— Στι φαγοπότι δεν μπορούσε να του παραβγή κανέ-νας. Το στομάχι του ήταν καταπονητός, βάρυθο !... Έργωσε το βράδυ ένα γουρουνόπουλο ψητό στην κα-θηνιά του κ' έβινε από πάνω όκάδες ξυνόγαλο ! Έ-πατα όταν ξυπνούσε το πρωί, κατεβρόχθιζε, έτσι για καφέ, αντί ροφήματος, σαράντα μεγάλες πηγάντες !...

— Μα δεν μπορεί να χωρήσει σε μια σελίδα του «Μπουκέτου» ή εξιστόρησι της ζωής του Κόλια Πλα-πούτα. Τα κ' ανών είνε ανεξάντλητα. Γι' αυτό συμ-ματώμε έδω σήμερα, για να συνεχίσουμε σ' άλλο φύ-λο, δίνοντας τις πιο χαρακτηριστικές μα και καταπλη-κτικές λεπτομέρειες της μυθιστορηματικής ζωής του.

Χ....

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΓΝΩΜΕΣ

Σας δίνουμε σήμερα μια σειρά απ' τις τόσο χαριτωμένες και τόσο χαρακτηριστικές γνώμες του άρχαιου σοφιστού Σεκούνδου.

Κατά τον Σουίδα ο Σεκούνδος υπήρξε απ' τους πιο σημαντικούς Αθηναίους σοφιστάς. Έπωνομάζετο Έλιούρος, ως υιός τέκνονος, υπήρξε διδάσκαλος Ηρώδου του Αττικού και έγραψε ρητορικές μελέτες.

Έπίσης ο Φιλόστρατος στους «Βίους των Σοφιστών» Βιβλ. Α', γράφει για τον Σεκούνδο ότι ονομάζοταν και Έπιθύρος ως υιός τέκνονος κ' ότι ο Ηρώδης ο Αττικός φρήνησε το θάνατό του και του έξεφώνησε και έπικηδείο. Πέθανε σε βαθύ γήρας κ' έτάφη στο δημόσιο δρόμο, μεταξύ Έλευσίνος και Μεγάρων.

Απολαύσατε τώρα τις γνώμες του Αθηναίου σοφιστοφ,βαλμένες από μια σπανία και δυσεύρετη έκδοση του 1688 :

Τι έστι γυνή :

Έπιθυμία του άνδρός, αλλά και άνδρος ναυάγιον, θηρίον που ζούμε μαζί του στο ίδιο σπίτι, λέαινα που κοιμάται πλάι μας, δα-καίνα την όποια συντηρούμε, οίκου ζάλη, άμερμησιδής έμποδιον, κομφοντυμένη όγκά, αθάνατος μάχη, πολυτελής πόλεμος, καθημε-ρινή ζημία, άνθρωποποιόν μηχανήμα, ζώον πονηρόν, άναγκαϊόν κακόν !...

Τι έστι πλούτης :

Χρυσούν φορτίον, ήδονών ύπηρέτης, έπιβουλευόμενον πρσίγμα, άπόλαυσις άνέφραστος, φθόνος τον όποιο έχεις μέσα στο σπίτι σου, διαρκής φόβος, καθημερινή σκοτούρα, εύκολοχάνομο πρσίγμα, προσφιλής δυστυχία, περιόλητον ταλαιπώρημα, περαστική εύτυχία.

Τι έστι πένις :

Μισούμενον αγαθόν, ύγείας μήτηρ, ήδονών έμποδι-ον, άμερμησις διατριβή, δυσάπολαστον κτήμα, έπι-νοήσεων διδίσκαλος, σοφίας άνεύρεσις, έμποριό ά-ζημιώτο, κτήμα αλογάριστο.

Τι έστι φίλος :

Α' σείρετο κτήμα, καταφυγή δυστυχίας, φτώχειας παρηγοριά, ταλαιπωρία καταφύγιον, άνυπόστατον κειμήλιον, εύτυχία χωρίς τέλος.

Τι έστι γήρας :

Πλήρωσις ήμερών, ύναμινουσα νόσος, ζών θάνα-τος, προσδοκώμενη μέρμινα, φόβος έλαττώμενος, πολυχρόνιον γέλασμα, άπνοος φρήνησις, άναπνών νεκρός, ζωή άνεφώτευτη, θάνατος προσδοκώμενος, νεκρός κινώμενος !...

Τι έστιν ύπνος :

Κόπων άνάκαιος, ίστρον κατώροισμα, δεδεμέ-νον λύσις, άγοσπενόντων σοφία, νοσούντων ευχή, θάνατον είκών, ταλαιπωρούντων παραινυία, πάσης πνοής ησυχία...

Τι έστι κάλλος :

Φυσική ζωγραφία, ιδιόπλάστον αγαθόν, δλιγοχρόνιον εύτυχία, εύπαράλλακτον κτήμα, άνδρυν έρωτικόν κατήγιον, άσυχρον ά-γαθόν, ένσαρκωμένη εύτυχία, ήδονών ύπηρέσις, άθος μαρινόμε-νον, πρσίγμα που δεν μοιάζεται, άνθρωπων παρηγορία....

Τι έστι θάνατος :

Αίώνιος ύπνος, διάλυσις σώματος, ταλαιπωρούντων έπιθυμία, πνεύματος πτερόνισμα, πλοσών φόβος, πένιτων παρηγορία, άνά-λυσις μελόν, ύπνου πατήρ, άνυτέρβλητος προθεσμία, άπόλυσις πάντων !...

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΔΑΛΟΓΟΙ

ΙΔΙΟΣ Κ' ΑΠΑΡΑΛΛΑΚΤΟΣ

Ένας κύριος παρήγγειλε σ' ένα ζωγράφο, το πορτραίτο του, για να το χρίσει στη μητέρα του, ή όποια ήθελε πολύ να έχη στο σπίτι της το μικρό αυτό ένθημό του γιού της.

Ο ζωγράφος έβλεπε όλα τα δυνατά του για να άγαριστήσει τον πελάτη του.

Όστερ από λίγες μέρες, πήγε το πορτραίτο τε-λειωμένο, στη μητέρα του πελάτου του...

— Πως το μοιάζει ! άνεφώνησε ή γρηά, μόλις το είδε.

Κ' ένώ το εξέταζε καλύτερα με το φασμαίν της, ο ζωγράφος της ψιθύρισε με τρόπο... — Έξοστε κατι... δεν μου το πληρώσατε άκόμα... — Ίδιος κ' άπαράλλακτος ο γιός μου ! έπα-νέλαβε ή γρηά.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΜΗΤΕΡΑ του μικρού Νινέτου τον κρατούσε στην αγκυλιά της και τον κύτταζε στα μάτια με λαχτάρα. Κυττάζοντάς τον έτσι, έβλεπε καθαρά στο παιδί της, σαν στο βάθος ενός καθρέφτη, τον ίδιο τον εαυτό της, όταν ήταν κι' αυτή ευτυχισμένο κι' όλοχαρο παιδάκι. Και πράγματι, ο μικρούλης είχε το βελουδένιο δέρμα της, τα μεγάλα σκούρα γαλιανά δειροτόπια μάτια της, τα μακριά της βλέφαρα, τα κουκλιτσικά λακκάκια του προσώπου της, τη λίγο προς τα επάνω γυρισμένη μύτη της, τα ξανθά μεταξίνα μαλλιά της.

Στις λίγες αυτές ώρες που η μητέρα του έχει κοντά της τον Νινέτο, δεν ξέρει τί να πρωτοκάνη για να τον ευχαριστήσει. Για να του δώση την εντύπωση ότι μαζί της είναι καλύτερα από παντού άλλοι, για να τον κάνει να γυρίζει, όταν φεύγη, το κεφάλάκι του με κλάμματα προς το παράθυρό της. «Ω! με πόση σκληρότητα ή απόφαση του διοικητού της τον άρπαξε από την αγκυλιά της, σαν να ήταν λεπτή, για να τον εμπιστευθή στην φροντίδα μονάχα του πατέρα του, που την καταδιώκει με το μίσος του, που δεν έννοει να ελπευτεί κι' αυτήν παρά ένας ξένος, ένας έχθρος και της τον στέλνει με αφάνταστη δυσφορία, έπειδή είχε υποχρεωμένη από τη δικαστική απόφαση, να τον βλέπη μία φορά στις δεκαπέντε μέρες για λίγες ώρες που περνούν σαν δευτερόλεπτα!...

Έχει σιγουριά το σαλόνι, έχουν μεσα στα συρτάρια όσες φωτογραφίες θά μπορούσαν να προκαλέσουν καμιά από εκείνες τσιτσιμέντες παιδικές ερωτήσεις που σε φέρνουν σε θλίβερη άμχανία, εσώλεις το τραπέζι με λογής - λογής φρούτα, έβαλε επάνω στο χαλί τα πιο αγαπημένα του παιχνίδια κι' αφού έδωσε άδεια έξοδου στην υπηρέσια, περιμένει ολομόναχη την ευτυχισμένη στιγμή του έρχομού του κι' η καρδιά της πάει να σπάση από γλυκειά άνωπομονήσια.

Και επί τέλους φτάνει ο μικρός! «Υστερ» από τα πρώτα αγκαλιάσματα και τα φιλά αρχίζει το μεγάλο πανηγύρι. «Α» ναποδογυρίζουν τα έπιπλα. «Η» μαμά γονατίζει, σέρνεται κοντά του σκαταβατική, παιχνιδιάρικη, τον βοηθάει να στηση τους ρολόβιδους στρατιώτες του, να φτιάξη με τα χρωματιστά ξυλάκια πύργους και φρούρια. Τον πειράζει, τον τσιμπάει, τον γαργαλίζει, ελνε αφάνταστη ευτυχισμένη που βρίσκεται μαζί του, ξεφωνίζει και γελάει πρόχαλα. Μα άσφωνα τα μάτια της σκεπάζονται από ένα μαύρο σύννεφο, οίχνεται με απελπισία πάνω στο παιδί της, του γεμίζει με λαχταρισμένα φιλά τα ποδαράκια, τα χεράκια του, τον λιστό του λαιμό, που ελνε σκεπασμένος από τις ξανθές κουκλιτσές του. Και ο μικρούλης τρομάζει, όμνεται, προσπαθεί να την σπρώξει και ξεφωνίζει: «Άσε με κακή, άσε με, με πονάς σου λέω! Ελμαι πολύ θυμωμένος μαζί σου...

— Τα καλά παιδάκια δεν θυμώνουν ποτέ με τη μαμά τους, το ψιθυρίζει με τρυφερότητα. Μα αυτός, κακιωμένος, σκληρός χωρίς να το καταλαβαίνει, της απαντάει:

— Πρώτα - πρώτα δεν ελσαι πειά μαμά μου. Δεν ελσαι πειά παρ'α μιά κυρία...

Στο άκουσμα των λόγων αυτών ή δύστυχη μητέρα, αναπηδάει σαν να δέχθηκε κατά πρόσωπο μιά καμτσιά και όχρη, τρέμουσα, τρανάζει απελπισμένα:

— «Α! δεν ελμαι πειά παρά...μιά...μιά κυρία!...Δεν ελμαι πειά...ή μαμά σου!... Ελχαν την τόλμη... ελχαν την τόλμη να σου πουν τέτοιο πράγμα Νινέτο... Βέβαια θά σου το ελσανε για να μολι το λές... «Α! τους άθλιους!... Τους άθλιους!...

Δυνατοί λυγμοί την συνταράζουν όλοσση, σφογγίζει το κάθιδρο μέτωπό της, με την παλάμη της, σφίγγει τα δόντια της για να μην άρχισει να κλαίη δυνατά, σαν μικρό παιδί, τρεκλίζει σαν να της έοπασαν ξαφνικά και τα δυο γόνατα και με δυσκολία φτάνει και χώνεται έκρηδενισμένη σε μιά πολυθρόνα.

«Ο μικρός, ταραγμένος άπ' ότι βλέπει, διστάζει για μιά στιγμή,

σηκώνεται ύστερα άργά - άργά, πλησιάζει τη μητέρα του, της άπλώνει τα χέρια του για να τον συγχωρήση, να τον τραβήξη κοντά της να τον αγκαλιάσει και συνεχίζει:

— «Η θεία... ή διονυσία το ελπε αυτό χτές... Μα έγω έξω και δτι κάνει λάθος... έξω καλά δτι ελσαι ή μικρή μου, ή αγαπημένη μου μαμά... Σου το ελπα γι' άστέιο... μαμά μου... μαμάκα μου... χρυσή μου μαμάκα!...

Λέει πολλές φορές τη γλυκειά αυτή λέξη, την άρπηνει να χυθή σαν θαυματουργό βάλαμο, στάλα - στάλα, μέσα στην άνοιξη παγγή της μητρικής καρδιάς, ζητάει να τον συγχωρήση... Γλυστράει πάλι γόνατα της μητέρας του, σφίγγεται πάνω στο στήθος της, άκούει το δυνατό χτυποκαρδί της...

«Η μητέρα του συνέχεται, παρηγοριείται, προσπαθεί να χαμογελάση, του άγγίζει το μέτωπο με τα παγωμένα της χείλη κι' άρπηνει να του μιλά με καλωσύνη:

— Πώς μεγάλωσες αυτούς τους τρεις μήνες, Νινέτο!... Σε λίγο θά μπορείς να μου προσφέρεις τον βραχίονά σου... Κόρη!...

Τον χτενίζει τώρα με προσοχή κι' έμμελεια, του φράζει έπι γιανά από βενετσιάνικη δαντέλλα, μιά γροφάτα από μουσελίνα και τον πάει μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη.

— Βλέπεις, Νινέτο, πόσο ελσαι τώρα όμορφη, γέμματα; «Η θεία διονυσία δεν ξέρει να σε στωλίζει έτσι όμορφα, γέμματα;

— Ναι, ναι, Μαμά! — Και ένω ο μικρός καμαρώνει με σοβαρό ύφος μπροστά στον καθρέφτη, ή μαμά του κάνει έμπρός του μιά βαθιά επόκληση και φωνάζει:

— Το τραπέζι για τον κ. Νινέτο ελνε έτοιμο!...

Πάνε στην τραπεζαρία, πούνε στολισμένη έπίτηδες για την ήμερα αυτή και ή μαμά δείχνοντας στον μικρό της τα άφωνα και ποικίλα γλυκά του λέει:

— Πάρε δτι θέλεις, Νινέτο, όλ' αυτά ελνε δικά σου.

— «Όλα; ροιτάει αυτός με δισπισία.

— «Όλα, Νινέτο, όλα...» Α' το πού της νάχνης;

— Πές μου σί, Μαμακούλα.

— Τί θά έλεγες για μιά πάντα φρούλια;

— Ναι! ναι!... Και ύστερα;

— Ένα έκλειο με σαντιγύ.

— Και έπειτα;

— Δύο - τρία φρουί γκλασέ.

— Ναι.

— Και έπειτα θά πιής λίγο καλό μισχάτο κρασί...

— Ντρομένο;

— «Όχι, κύριε Νινέτο, σκέτο. Δεν ελνε κάθε μέρα γιορτή.

Ένθουσιασμένος, έπαφελοςμένος της περιστάσεως ο Νινέτο μπουκνιάει το στήμα του, βουτάει το χέρι του σε όλα τα πάντα, δεν βγάει πειά μιλιά! ελνε πασαλειμμένος κρέμες ός τη μύτη, άδανάει μονορούφι το γλυκό κρασί...

Για μιά στιγμή φανταίνεται σκεπασμένος.

Έπειτα κουνάει το κεφάλάκι του και λέει:

— Τί κοίμα να μαλώσες με τον μπαμπά! Θά ήσουν τόσο καλή μαμακούλα για μένα!... Θάσουν πάντα κοντά μου... Γιατί δεν ξαναγαμώσαστε!...

Αυτή δαγκώνει τα χείλη της, προσπαθεί να συγκρατηθή. «Όλη της ή χαρά πέταξε άεφρα μακριά, μακριά...

— Στην ήλικία σου τα παιδάκια δεν πρέπει νάναι τόσο περιέργη, λει στο Νινέτο.

— Τί ελπεις μαμά; ροιτάει αυτός.

— Ελπα πως θά έκανες καλύτερα να σφουγγίζης τη μύτη σου.

— «Α!

— Και πού θά σε πάνε τώρα το καλοκαίρι Νινέτο!...

— «Ο μπαμπάς μου ελπε να μ'ή στο πώ!

— Καλά, καλά, κράτησε το μουσικό σου, κύριε Νινέτο.

Ένα κουδούνισμα γοργό, νευρικό, έπιτακτικό, τον διακόπτει. «Η μαμά του Νινέτου τρέχει ν' άνοίξη την πόρτα.

Μιά ξεραγκιανή ψυχή γκουβερνάτα παρουσιάζεται, ύποκλίνεται με εύγενεια και μουμουρίζει μέσ' από τα δόντια της ξερά - ξερά, πεισματάρικα:

— Έρχομαι να πάρω τον μικρό, κυρία. «Η ώρα πέρασε...

«Η πληγωμένη μητέρα, ή καταδικασμένη να βλέπη το παιδί της λίγες στιγμές κάθε δέκα ήμέρες, δεν φέρνει την παρμηκή αντίρρηση. Τοιμάζει τον Νινέτο, γεμίζοντάς τον φιλά.

— Άντιό, παιδί μου, άντιό, στο καλό!... Στο καλό!...

Κ' ένω ο μικρός κατεβαίνει τις σκάλες, ή μητέρα του τρέχει και πέφτει σ' ένα νταβάνι... Κρύβει το πρόσωπό της στα προσέφαλα για να μην άκούγεται και κλαίει σπαρτακτικά, απελπισμένα!...

PENE MEZEPOYA

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Μιά εικογένεια καλλιτεχνών. «Ο Ουτρίλλο μαθητής. Πώς τ'όκαζε άπ' το σχολείο για να πάη να πιή. Το τρομερό πάθος του ποτού. «Η συμβουλή της μητέρας του. Πώς άρχισε να ζωγραφίζει. Τα έργα του. Μιά ζωή βασάνων, έξευτελισμών, μαρτυρίων. «Ο πονέφυκος κ. Γκαί. «Ο Ουτρίλλο πίνει κελώνια για να ίκαντοποιή το πάθος του!... Τί προτιμους να ζωγραφίζη. «Η σκύλιν ζωή του, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΕΛΕΥΤΑΙΩΣ, σε μιά έκθεση των Παρισίων, ένας μικρός πίνακας του γάλλου ζωγράφου Μωρίς Ουτρίλλο, έπαληθ' αντι 350.000 φράγκων —περισσότερο δηλαδή από ένα εκατομμύριο σημερινές ελληνικές δραχμές. Μέχρι πρό δέκα άκόμη έτών, ο ζωγράφος αυτός θά το θεωρούσε μεγάλη ετυχία του αν τα κατάφερνε να πουλήση κανένα πίνακά του για διακόσια φράγκα. Πόση διαφορά, μέσα σε λίγα χρόνια!... Μα για να φτάση ο Ουτρίλλο σ' αυτό το σημείο, όσπου να γίνη ο σημερινός διάσημος ζωγράφος, άναγκάστηκε ν' άνέβη ένα σκληρό και κουραστικό Γολγοθά, να πιή ός τον άπό το πικρό ποτήρι του πόνου, της άγωνίας, των έξευτελισμών. «Η τέχνη του μέσωσης μες στη διαφθορά και την παραφροσύνη. Το μυθιοτήρια της ζωής του ελνε μιά φοιχτή τραγωδία. Άκούστε την:

«Ο Μωρίς Ουτρίλλο γεννήθηκε σε μιά φτωχή σννοικία, στην καρδιά του παλιού Παρισιού, στις 26 Δεκεμβρίου 1883. «Ο πατέρας του, ένας άλκοολικός μπομ ζωγράφος, πέθανε πολύ νωρίς και ή μητέρα

του, ή Σουζάννα Βαλοντόν, κι' αυτή έπίσης ζωγράφος, έβγαζε το ψωμί της ποζάροντας ός μοντέλο σε άλλους πλούσιους συναδέλφους της. «Η φτωχή γυναίκα, μη μπορώντας να στήση το παιδί της, άναγκάστηκε σε λίγο καιρό να ξαναπαντρευτή μ' έναν πλούσιο κύριο. Μα ο πλούσιος αυτός κύριος την ήθελε χωρίς το γυό της. «Η Σουζάννα παρακάλεσε τότε ένα φίλο της, ίσπανό καλλιτέχνη, δημοσνογράφο κλπ., να υιοθετήση το Μωρίς, για να μη μείνη έρημος και όρφανός στους πέντε δρόμους. «Ο ίσπανός αυτός της έκανε το χτήρι, παρουσιάστηκε με το μικρό στο δημαρχο, την 8' Απριλίου 1891 και έδήλωσε ότι τον υιοθετούσε. «Από τη στιγμή εκείνη ο Μωρίς έφερε το επώνυμο Ουτρίλλο—του θετού πατέρα του δηλαδή—και μ' αυτό το όνομα θά μείνη άθάνατος στην Ιστορία της τέχνης.

Σε ήλικία 8 έτών έστειλαν τον Μωρίς στο σχολείο. Μέχρι της έποχής εκείνης ήσαν ένα ήσυχο, γλυκομίλητο αγοράκι. Ξαφνικά όμως, έξεδιόθη μέσα του ένα τρομερό πάθος, ό-φελόμενο αναμφιρόλως στην κληρονομικότητα, το πάθος που κατέστρεψε τον πατέρα του, το πάθος για το κρασί! «Ηανε τρομερό δέμα να βλέπη κανείς ένα αγοράκι όχτώ χρονών να το σάκι από το σχολείο και να γυρνάη, με τη σάκκα υπό μάλης, σ' όλες τις ταβέρνες του παλιού Παρισιού, μαζί μ' άλλους μικρούς φίλους του!... Τού έδιναν λεπτά για να πάη στο σχολείο με το τράμ, κι' εκείνος πήγαινε και τσίπανε! Το άφέντι άκούσες άπάνω του μιά άκαταμάχητη έλξη. Μιλούσε μέσα του το αίμα του πατέρα του! Με τη διαφορά ότι πήρε από πολύ μικρός τον κακό δρόμο.

Στην άοχη έκυρσε από τους δικούς του το τρομερό πάθος του. Μα δεν άργησε να μεθάη και φανερά και να γυρνάη το βράδυ σπίτι του—άπό το σχολείο δίδην—τύφλα στο μεθύσι, τρεκλίζοντας και βλαστημώντας όν άμαξάς, με τη μαθητική σάκκα κάτω από τη μασάλη του!... «Όταν ή μητέρα του ελδε την κατάσταση αυτή του παιδιού της, τον τραβήξε άμέσως από το σχολείο, για να τον γλυτώση από τις κακές συναναστροφές, και τον κλείδωσε σ' ένα δωμάτιο, στο σπίτι της!... Μα ο μικρός Μωρίς ήθελε να πιή!... Έοπαζε τα τζάμια και τις καρέκλες, φωνάζοντας να του φέρουν άφέντι ή κρασί. «Η γιαγιά του, που τον άγαπούσε πολύ και δεν μπορούσε να βλέπη το έγγονάκι της να υποφέρη! έτοι, του πήγαινε κάπου-κάπου, κονρά από τη μητέρα του, κανένα μπονκάλι κρασί, με το όποιο ο Μωρίς κατεπαίνε λίγο τη δίψα του.

Μιά μέρα, πήδησε από το παράθυρο και τό-σασε από το σπίτι για να πάη να πιή. Τόν άνακάλυψαν ύστερ' από λίγες μέρες έξελωμένο μέσ' στη μέση του δρόμου, άνίσταθη από το πώλο κρασί που ελχε πιεί. «Η κατάσταση του ή-τανε κρίσιμη και άναγκάστηκαν να τον κλείσουν λίγο σ' ένα άσυλο. Την έποχή εκείνη, του σύστησε

«Ο Μωρίς Ουτρίλλο

φράγκα, τριακόσιες χιλιάδες δραχμές, ο καθένας!

***

«Υστερ' από τέτοια μαρτυρική ζωή, έπόμενο ήσαν ή τέχνη του Ουτρίλλο να μην έχη τη χαρά και τη γοητεία που έχουν οι πίνακες άλλων ζωγράφων, πλούσιων και ήσυχων ανθρώπων, χωρίς πάθη και έλαττώματα. Τα ταμπλό του σατανικού αιδού ζωγράφου ελνε όλα μικρά κομμάτια κολάσεως, μιάς κολάσεως που δεν τη φωτίζει ή λάμψη έσω και της πιο μακρινής έλπίδας. «Ο Ουτρίλλο ζωγραφίζει αποκλειστικά σκεδον στίπια και δρόμους. Μα οι δρόμοι του ελνε έρημοι, χωρίς κίνηση, σιωπηλοί, και τα στίπια φοιβά, με κλεισμένα παράθυρα, σαν να πέρασε από πάνω τους το πνεύμα του άβυσθου και της άπαγονώσεως, πνιγμένα κάτω από ένα βαρύ και μελαγχολικό ούρανο. «Ο Ουτρίλλο ελνε ο άπαράμιλλος ζωγράφος της απελπισίας. Τον μεγάλο πόνο της ψυχής του τον έξεδήλωσε με τους σκοτεινούς εύσις πίνακες που σκεπάζουν ένα δυνατό σπινος τρώμου στην καρδιά του θεατού... «Η τέχνη του δεν μπορούσε να ελνε διαφωτιστική, γιατί ήσαν αυτή ή έ-δια ή ζωή του, ή βασανισμένη, ή πονεμένη, ή έξευτελισμένη ζωή του, που δεν τη φώτιζε καμιά χαρά, καμιά γλυκειά προσμονή...

Οι πίνακες του Ουτρίλλο ελνε σήμερα, έπα-

ναλαμβάνουμε, περιζήτητοι. Μά την εποχή εκείνη κανείς δεν τους πρόσεχε. Πολλές φορές, ο Μωρίς Ουτρίλλο γυρνούσε από το πρωί ως το βράδυ τα διάφορα καλαοπωλεία των Παρισίων για να πουλήσει ένα πίνακα του δσα-δσα-δσα και σαράντα και τριάντα και είκοσι φράγκα — χρειαζότανε, βλέπετε, χρήματα για να πάει να πη! — Τού κάκου όμως! Όλοι οι καλαοπωλεία τον κοροΐδευαν. Δεν τρελλάθηκαν, οι άνθρωποι, να πετάξουν τα λεφτά τους αγοράζοντας αυτές τις μουντζούρες!

Καλά, θά μ'ας ρωτήσετε, δεν είχε ο Ουτρίλλο κανένα φίλο να τον συμβουλεύσει, να προσπαθήσει να τον τραβήξει από τον κατήφορο αυτόν; Φαίνεται πως δεν είχε. Τη μητέρα του δεν την άκουγε πια, και όσο για τους άλλους, οι οποίοι έκαναν όποιοδήποτε έτι ενδιαφέροντα γι' αυτόν, δεν τους επέτρεπε να του κάνουν την παραμικρή παρατήρηση. Και αν εκείνοι επέμεναν... τους έσπασε στο ξύλο, ιδίως όταν ήταν μεθυμένος.

Όσοι βρέθηκαν ένας αγαθός άνθρωπος, ένας πρώην αστυνόμος και ύστερα ταβερνιέρης, πωλητής εικόνων και ζωγράφος μαζί, ο κύριος Γκαί, ο οποίος άγασσε πραγματικά το δυστυχισμένο αυτό ζωγράφο, τον όλοιο δλοιο περιφρονούσαν και του προσέφεραν φιλο-ενία στο σπίτι του. Ο Μωρίς Ουτρίλλο δέχθηκε πρόθυμα. Έγκα-τεστάθη στο σπίτι του αγαθού ταβερνιέρη και ζωγράφου, πληρώ-νοντας το νοίκι του και το φαί του με διαφό-ρους πίνακες, τους οποίους ο κ. Γκαί καταλάβαι-νε και θαύμαζε για το χρώμα και την ψυχή τους... Όταν όμως ο λαμπρός αυτός άνθρωπος δοκίμασε κάποτε να συμβουλεύσει τον Ουτρίλλο να πάψει να πίνει, ο αντίπατος ζωγράφος θύ-μωσε κι' έφυγε από το σπίτι του.

Όχι, δύο άλλες μέρες τον είχε χαμένο. Την ένατη, ξαναβρήκε στο σπίτι του Γκαί — νε-ρό-παιδα να πάει στο σπίτι της μητέρας του — ο' έλεινα και αξιοδύχρητα χίλια... Τα ρούχα του ή-τανε λαοπωμένα και κουρελιασμένα, δεν φορούσε παπούτσια, ήταν άνητος και μισομεθυμένος... Πούδς έβρισκε πού να είχε κοιμηθεί τις όχτω αυ-τές μέρες ο Ουτρίλλο, ο μεγαλύτερος σήμερα ζω-γράφος της Γαλλίας! Ίσως στους δρόμους, ίσως κάτω απ' τη γέφυρα του Σηκουάνα, μαζί με όλα τα κοινωνικά αποβράσματα των Παρισίων, μαζί με κλέφτες και δολοφόνους!...

Πλησίασε τότε τον κ. Γκαί δειλός και συνε-σταλμένος και τον ρώτησε:

— Θέλετε να με ξαναλάβετε στο σπίτι σας;
— Ο κ. Γκαί τον ξαναδέχτηκε, πρόθυμα, στο σπίτι του, και για περισσότερη ασφάλεια τον κλείδωσε σ' ένα δωμάτιο... Ο Ουτρίλλο πέρασε ήυχος δυο-τρεις μέρες. Την τέταρτη ζήτησε νασι. Ο κ. Γκαί δεν του έδωσε. Τότε, πήρε κι' έβγαλε ένα μουγκάλι με κολώνια που βρι-σκότανε στο δωμάτιό του και το άδειασε δλο-κλήρη!

Σε προσεχές, θα συνεχίσουμε την εξιστόρηση του μαζευτικού Γολγοθά του Μωρίς Ουτρίλλο, με χαρκα ηρεσιακά ανέκδοτα της ζωής του.

ΤΑ ΕΞΩΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ένας φερρόρ πλούσιος κτηματίας δημοσίευσε κάποτε στις εφη-μερίδες μία άγγελία, δια της οποίας υπόσχεσαν είκοσι χιλιάδες φράγκα σε κείνον που θα κατάφεραν να τον κάνουν... μονόφθαλμο!... Οι έξυπνοι όμως που πήγαν να τον επισκεφθούν για να κερδίσουν την άμοιβή, είδαν κατάπληκτοι, πως ο πλούσιος αυτός κτηματίας ήταν... στάρβος και από τα δύο μάτια!...

Η σκηνή σ' ένα πρακτορείο γάμων:
— Έτι τέλος! ο'αβ βρήκαμε τη νύφη που ζητούσατε, λέει ο δι-εθυντής του πρακτορείου σ' ένα νεαρό δανδή. Είναι μία όρφανη είκοσι ετών...

— Πολύ καλά. Όμορφη;
— Καθόλου. Τέρας!... Μά έχει 500.000 φράγκα προτκα. Και είναι καί φθισιακά...
— Α! λαμπρά! Μά είδατε βέβαιος ότι είναι φθισιακά;
— Απολύτως. Σας το έγγωμαι...
— Ε! τότε την πάρνω!...

Ο γιατρός Χ... περπατούσε μία μέρα σ' ένα δημόσιο κήπο μ' ένα φίλο του. Αέφανα βλέπει ναρχεται από άν-τικρυ ένας μελαγχολικός και σινόφρος κύ-ριος. Μόλις τον είδε από μακριά ο γιατρός, γύρισε άμέσως άλλοι το κεφάλι του, για ν' αποφυγή τη συνάντησή.

Ο κύριος αυτός με είχε φωνάξει κά-ποτε να δώ την πεθερά του που ήταν βα-ρειά άρρωστη, έξηγησε στο φίλο του, όταν παρέκαμνε το σκοπελ...

— Καταλαβαίνω... και σ' ού θά την έκανες!
— Απεναντίας... την έκανα καλά, χωρίς να θ' ήθελο. Γι' αυτό ντρέπομαι τώρα να κινιάσω στο πρόσωπο το δυστυχισμέ-νο αυτό άνθρωπο!...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Τα τραγούδια που δημοσιεύουμε πιο κάτω, εινε βέβαια σε κα-θαρεύουσα τα περισσότερα, μά εινε τόσο σπριτσόζια, τόσο ξεπαι-και τόσο χαριτωμένα, ώστε θά ήταν κρίμα να σας τα στερούμε. Ε'ρ' δσον μάλλον σε καμιά ποιητική ανθολογία δεν έχουν συμπε-ριληφθ. Εινε έργα του γνωστού θεατρικού συγγραφέως, του πα-μνήστου Δημ. Κορομηλά. Άνεχθήτε τη γλώσσα της εποχής που έ-γραψαν (1872), και απολαύσατέ τα:

Στο γαϊδούρι του καβάλλα
Τραγουδώντας μ' εὐθυμία
Ένας μωλώνας πιάδα
Πού κρυφά περιγελοῦσε
Πήγαινε στην πολιτεία
Ν' αγοράσει μιὰ θηλειά
Γιὰ τοῦ μύλου τὴ δουλειά.

Μὰ ἐκεὶ πὺν πιλαλοῦσε
Εἶδε ἕνα παλληκάρη
Ποῦ κρυφὰ περιγελοῦσε
Τοῦ γαϊδάρου τὸ καμάρι.
— Βρέ, τοῦ λέει, τί γέλας;
Τί κρυφοπεργελάς;

— Δὲν μοῦ λέγεις μπαζανιάνη,
Ποῦ οἱ δὺο σας πᾶτε τώρα;
— Νὰ σοῦ πῶ παλληκαράκι,
Πᾶμε, γυνί μου, μέσ' στὴ χώρα
Ν' αγοράσουμε νωρίς
Ἀχρεά... γιὰ μᾶς τοὺς τρεῖς!.

Νὰ τώρα κ' ἕνα πιὸ χαριτωμένο:

Ἰσπανὸς τις πεζοδρομὸς, κωμικακῶς, ἀσθμαίνων,
Μὴ δυνάμενος δ' ὀδὸν ἐκ τοῦ κόπου νὰ δάσῃ
Νύκτωρ ἤλθεν εἰς χωρίον ἵνα διανυκτερεύῃ.
Ἀλλὰ τὸ ξενοδοχεῖον εὖρε κατακεκλιμένον.

Τί νὰ πράξῃ; Νὰ παρέλθῃ; Εἰς τὸν κόπον δὲν
Ἄντεται...
Ἀλλὰ τί; Νὰ κωδωνίσῃ; Τοῦτο καὶ ἀποραίνει
Καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἐν τάχει κρούει, κρούει, κωδωνίζετο.
Καὶ εἰς τὸ χωρίον δλον θροῦν ἰσπανικὸν πατέρι.

Τέλος μετὰ μίαν ὥραν ἐγεγέρθη δ' ξενοδόχος
Τὰς βαθμίδας καταβαίνει κ' εἰσπένει τῆς θύρας
Ἀπενθύνεται δριγλὺς πρὸς τὸν θορυβώδη
Ἰσπανόν.

— Τίς ὁ ταραξίας εἶνε;... Τίς μ' ἐξύπνησεν ὁ
Ἰσπανός;

Καὶ ὁ Ἰσπανὸς τοῦ εἶπε: — Εἶνε ὁ λαμπρὸς

Ἀδὲν Ἀλφόνσος, Πέτρος, Παῦλος, Ραφαήλ, Βασίλειος,
Φολομαῖος, Φολομαῖος, Φολομαῖος, Φολομαῖος.

Ἰωάννης, Φερδινάνδος, Πίος, Αἰγύσιος, Φαί-
δρος, Φαίδρος, Φαίδρος, Φαίδρος.

Δοῦξ τῆς Νέας Κασσιλίας, ἀρχιδούξ τῆς Μασ-
σαχουσέτης.

— Αἱ! ὁ τάλας ἀπώλεσθην! ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος.
Κύριε, μὲ συγχωρεῖτε, εἰς τὸ ἔπακρον λυπούμαι.

Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν καὶ τῶν σταύλων μου στεροῦμαι.
Ἰνα παρ' ἐμοὶ ξενίσω τὸ φρικώδες τοῦτο σμήνος!...

Καὶ τὸ τρίτον:
Ἡ δέσποινα φέροσω εἰσέτι ἀκαμά,
Ἡς σύζυγος ἦτο θεορίτης παχὺς
Ἡ πόρε μεγάλως πᾶς ἡτο ὥραία
Ἡ κόρη αὐτῆς.

Καὶ ἔλεγ' εἰς φίλην: — Τὸ πᾶγμα πῶς ἔχει;
Μ' ἐμένα καθόλου δὲν μοιάζει!... — Χί! χί!
Τῆς εἶπεν ἡ φίλη, ἡξεύρω τί τρέχει,
Φιλότητι ψυχῇ...

Ἐξώκειλες ἴσως... — Ἐγώ; — Σὺ; — Ἀπάτη!...
Ἐγώ!... Πᾶς; — Κατὰ λάθος καὶ μὴ ἀθυμῆς.

Ἄμνός... — Πρὸς τί;... — Ὡ! ποτὲ παμφιλότης,
Ποτὲ... Βλασφημῆς!...

— Ε! ε! κατὰ λάθος ἐν ἄλλῳ κοιτῶν
Κατ' ὄναρ, τίς οἶδε;... — Τί λέγεις; Ριγῶ!...
— Τὸ ἔπαθα γὰρ!... — Σὺ; — Ἐγώ! — Ἦσουν μόνη!

— Σκέτι τις κ' ἐγώ!...
Καὶ τὸ τέταρτον καὶ χαριέστερον:

Καπαμάς ὁ παντοπώλης ἀποκτήσας θυ-
γατέρα

Πῆγε εἰς τὸν Δημαρχεῖον
Ἰνα τὸ μικρὸν παιδίον
Καταγράψῃ στὰ μητρώα καὶ δηλώσῃ τὸν
πατέρα.

Τέλος ὅταν καταγράψῃ τοῦ πατρὸς ἡ γε-
νηθία

Ὡφρὲν δὲν ὑπογράψῃ
Ἀλλ' ἀντὶ ἀπλῶς νὰ γράψῃ
Τ' ὄνομά του, ὑπογράψῃ: «Καπαμάς
[καὶ Συντροφία!...]»

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΕΡΙΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
ΣΤΟ ΒΟΥΡΚΟ

Ἐκτός τῶν φίλων του τοὺς ὁποίους φιλοξενούσε στὴν ἑπαυλί-
του, ὁ Μωρεσκάν καλοῦσε συχνά ἐκεῖ καὶ μερικοὺς ἀξιωματικούς
τῆς ἐν Κομπιέν γρουαίας. Μὲ τοὺς ἀξιωματικούς αὐτοὺς τοὺς ὁ-
ποίους εἶχε γνωρίσει τὸν τελευταῖο καιρὸ στὸ Παρίσι, ὁ βαρώνος
κινητοῦσε μαζί.

Οἱ προσκεκλημένοι στὴν ἑπαυλὶ ἀξιωματικοὶ ἦσαν ὅλοι ἄνθρω-
ποι τοῦ κόσμου, ἐκτός ἐνός, τοῦ λοχαγοῦ Σαντί. Ὁ λοχαγὸς Σαντί
ἦταν νέος ἀπὸ καλὸ σπίτι, μὲ κακοαναθρεμμένους, αὐθάδης, ἀκό-
λαστος καὶ χυδαῖος. Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ ἦταν ἐπιπλέον
μικροσκόμος, ἀσχυρὸς, ἰσχνός, κτηνιάρης, μ' ἀραὰ ξέθωρα καλλιά,
γαλκία μάτια καὶ ἐκφραστὴ σκληρὴ καὶ κυνικὸς σκοπευτὴς... Ἐνα
πρότερομα εἶχε μονάχα. Ἦταν ἀφραστός ἱππέως καὶ πε-
ρίφημος κινητός.

Μὰ τὰ προτερήματά του αὐτὰ ὁ Σαντί εἶχε γοητεύσει τὸν
κ. Μωρεσκάν, ὁ ὁποῖος εἶχε τελευταῖα ξετρελλαθεῖ μὲ τ'
ἀλογα καὶ τὸ κυνήγι.

Ἀντιθέτως ἡ Ἰωάννα δὲν συμπαθοῦσε καθόλου τὸν ἄνθρω-
πο αὐτό. Τὸν εὕρισκε πολὺ χυδαῖο, πολὺ ἀνάγωγος, ὁ-
πως καὶ ἦταν ἄλλοτε. Συχνά μιλόντας γι' αὐτὸν μὲ τίς
φίλες τῆς εἶπε μ' ἄδεια:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔπαθε ὁ ἄνδρας
μου κ' εὐχαριστεῖται στὴ συντροφιά αὐτοῦ τοῦ χυ-
δαῖου! Μοῦ τὸν φέρνει σπίτι, τὸν κρατᾷ καὶ τρώει
μαζὺ μὲς, τὸν ἀκούει μὲ προσοχή, ἐπὶ ὥρες, ἐνῶ
ἐγὼ ὑποφέρω πρὸς τὸν αἰσθάνομαι ἀπλῶς πλάι μου...

Κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι καλεσμένοι τοῦ Μωρεσκάν δὲν
εἶχαν καλύτερη ἰδέα γιὰ τὸν παραλυμένο αὐτὸν νέο.

— Μόνον στὸ στρατὸ βρῖσκει κανεὶς τέτοιους τύ-
πους, εἶπε καὶ τόσο ὁ ὁραίος Σαβίλ.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν ἐμπόδιζαν τὸν Μωρεσκάν
νὰ βρῇ καὶ τὸν Σαντί εἰδικότερον γιὰ ὁρίσιμα
πράγματα πρὸς τὸν ἐνδιέφεραν ἐξαιρετικὰ τελευ-
ταῖος. Ἐπῆρε μάλιστα στὸ σημεῖο, ὁ
βαρώνος, νὰ προσκαλέσῃ τὸν Σαντί νὰ
μείνῃ στὴν ἑπαυλὶ γιὰ τρεῖς βδομάδες.
Ἔτσι θὰ κινητοῦσαν μαζὺ καὶ θάχαν
ὅλο τὸν καιρὸ νὰ μιλοῦν γι' ἀλογα καὶ
ἱσοδρομίας.

Στὴν ἑπαυλὶ ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἀρκετὰ
εὐρύχωρη αἰθουσα ξιφασκίας. Στὴν αἰ-
θουσα αὕτη ἀνέβαινε κάθε πρωὶ ὁ Μω-
ρεσκάν καὶ ξιφομαχοῦσε μὲ τοὺς φίλους
του, γιὰ νὰ ἐξομολογήσῃ, ὅπως εἶπε.
Στὶς ἀκίνητες, τίς ἀναιμακτες καὶ φι-
λικές αὐτὲς μονομαχίες παρίστατο καὶ
ἡ Ἰωάννα. Τῆς ἄρεγε νὰ καθέσται σὲ
μὴν ἀκρὴ καὶ νὰ παρακολουθεῖ τοὺς ξι-
φομαχοῦντας, μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια,
μὲ τὸ τοιγάρο στὰ χεῖλη.

Ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυτρόνα, βυθισμένη, πούδς ἔξερε σὲ τί μα-
κρινὰ ὄνειρα, κύτταζε τὸ σύζυγό της νὰ ξιφομαχῇ κ' ἐθαύμαζε
τὴν τέχνην του, τὴν εὐστροφίαν του, τὴν εὐκαμψίαν του, τὴν χάρη καὶ
τὴν ὁρμητικότητά μὲ τὴν ὁποία ἐπιτίθετο κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του...

Αἱ ἦταν πράγματι δεινὸς ξιφομάχος ὁ βαρώνος!... Ἀντιλαμ-
βάνετο πρὶν πολὺ καλά ἡ Ἰωάννα πῶς μπόρεσε ὁ ἄνδρας τῆς νὰ
σκατοῖ, μέσα σὲ λίγες στιγμῆς, τὸν ἴακωβο ντὲ Λέον.

Στὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἀγαπημένου της ἡ κ. Μωρεσκάν στέναζε
ἐλαφρὰ καὶ παρακολουθοῦσε μὲ μάτια ρεμβώδη τὸν καπνὸ τοῦ τσι-
γάρου της π' ἀνέβαινε σὰ γαλαξίες κορδέλλες πρὸς τὴν ὁροφὴ.

Φταγὴ ἴακωβε!...
Ἐχλας τόσο νέος τῆς ζωῆς του ἐξ αἰτίας τῆς!...

Καὶ ληρμονήθηκε τόσο γρήγορα!...
Ἀν' ἡ Ἰωάννα τὸν συμπονοῦσε ἀκόμα, δὲν θάχε τὴ δύναμιν νὰ
καθέσται νὰ βλέπῃ τὸν ἄνδρα της μὲ τὸ ξίφος σὺν χέρι,
νὰ μονομαχῇ. Μὰ ἡ εἰκὼν αὐτὴ μόλις τῆς ἔφερνε τὴν
ἀνάμνησιν τοῦ ἀδικοσκοτωμένου. Κι' ἐστένεαζε... Αὐτὸ ἡ-
ταν ὅλο. Φταγὴ, ἄνιχνε ἴακωβε!...

Ἐνα πρωὶ καλέσαν καὶ τὸν Σαντί στὴν αἰ-
θουσα τῆς ξιφομαχίας.

— Ἐλάτε νὰ ξιφομαχήσουμε λι-
γάκι, τοῦ εἶπε ὁ βαρώνος.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε... ἀποκρίθηκε
ἀδιάφορα ὁ Σαντί.

— Φοβόσαστε μὴν ἐκτεθῇτε μπρὸς
στοὺς ἄλλους; Κι' ὅμως ἐνόμιζα πῶς
εἶσαστε καλὸς ὁποιοδήποτε ξιφο-
μάχος.

Ὅταν τὴν ἐβλεπε νὰ καρφώνῃ ἀπάνω του
τὰ ὄρατα, φωτεινὰ τῆς μάτια...

— Κάνει κανεὶς ὅ,τι μπορεῖ, δπάνιτσε χαρογελάντιος ὁ Σαντί
Ἀνέβηκαν στὴν αἰθουσα.
Ἄλλοι οἱ καλεσμένοι τῶν Μωρεσκάν ἦσαν συγκεντρωμένοι ἐκεῖ.
Ἡ Ἰωάννα καθόταν στὴ συνθησισμένη τῆς θέσι...
— Ἐμπρὸς κ. Σαντί, φώναξε ὁ βαρώνος, ἂς χτυπηθοῦμε λιγάκι
νὰ ξεμουδιάσουμε.

Πῆρε συγχρόνως δυὸ ξίφη ἀπ' τὸν τοίχο κ' ἔδωσε τὸ ἕνα στὸν
νεαρό ἀξιωματικό.

Ὁ Μωρεσκάν ἦταν πλέον ἡ βέβαιος γιὰ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀπέ-
ναντι τοῦ Σαντί. Τὸ ἴδιο πίστευαν κ' ὅλοι οἱ ἄλλοι. Περιμέναν
λοιπὸν νὰ δοῦν τὸν νεαρό ἀξιωματικό κατεξυτελειζόμενον ἀπ' τὸν
Μωρεσκάν, τὸν δεινὸ, τὸν ἀνίκητο καὶ ἀκατάβλητο μονομάχο.

Ὅταν ὅμως ἡ μονομαχία ἄρχισε, ἔμειναν ὅλοι κατάπληκτοι καὶ
πρῶτος ὁ Μωρεσκάν, ὁ ὁποῖος κατάλαβε πῶς εἶχε ἀπέναντί του
τρομερὸ ἀντίπαλο. Ὁ ἰσχνὸς αὐτὸς ἀνθρώπος, ὁ ἀσχυρὸς καὶ
κτηνιάρης εἶχε ἀσφαλῆναι νεύρα. Ἡ

εὐκαμψία του ἦταν θαυμαστή. Ξιφομα-
χοῦσε μὲ ὁρμὴ ἀγριεμένου θηρίου.

Ὁ Μωρεσκάν κατάλαβε πρὶν πῶς
εἶχε βρεῖ τὸ μέτρο τῆς τῆς. Ὑπῆρχε κίν-
δυνος νὰ χάσῃ ὅλη τὴν ἀγίαν του ὡς ἐι-
φομάχου, μπρὸς τοὺς φίλους του, μπρὸς
στὶς κυρίες. Σταμάτησε λοιπὸν γιὰ μιὰ
στιγμὴ κ' εἶπετα ἑτοιμαζόμενος νὰ ἐκ-
ναρχίσῃ εἰς τὸ Σαντί χαμογελώντας:

— Αὐτὴ τὴν φορὰ θά τὴν πάθετε κ.
Σαντί.

— Θὰ τὸ δοῦμε, ἀποκρίθηκε ξερά
ἐκεῖνος.

— Ὅθ σὰς χτυπήσω κατὰστηθα.
— Μὴν τὸ πολυπαινετέτε.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν...
Ἡ μονομαχία ἐκδόθηκε μὲ πείσμα.

Μὰ τοῦ κάκου, ὁ βαρώνος προσπαθοῦσε
νὰ χτυπήσῃ τὸν ἀντίπαλό του. Ὁ Σαντί
τοῦ ἔφευγε διαρκῶς, τὸν βασάνιζε, τὸν
ἐσκόλιαζε...

Ὅλοι γύρω παρακολουθοῦσαν τοὺς
δυὸ ἀντιπάλους μ' ἐνδιαφέρον. Ἡ Ἰω-
άννα εἶχε ἀνασηκωθῇ ἀπ' τὴν θέσιν τῆς,
ἔδινε ἐξαιρετικὴν περιέργεια, τὰ μάτια
τῆς ἀστράφταν.

Ὁ Μωρεσκάν ἦταν πρὶν κατὰδου-
μένος, κατὰσκοπος. Εἶχε χάσει τὸ παγκύ-
δι καὶ ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ.

Ἀς ἀνοβάλουμε γι' ἄλλο, εἶπε
μ' ἕνα βεβιασμένο χαμόγελο στὰ χεῖλη.
Δὲν ἔχω πολὺ ὀρεξὴ σήμερα. Αὐτοῦ ὅμως
κ' Σαντί, σὰς τὸ προλέγω, θά τὴν πάθετε...

— Ἰσως ναι, ἰσως καὶ ὄχι, ψιθύρισε
ὁ Σαντί.

Κατέβηκαν ὕστερα στὸν κήπο. Ὁ βα-
ρώνος εἶχε χάσει τὸ κέφι του. Τὸ πά-
θος αὐτοῦ ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ.

Ἀς ἀνοβάλουμε γι' ἄλλο, εἶπε
μ' ἕνα βεβιασμένο χαμόγελο στὰ χεῖλη.
Δὲν ἔχω πολὺ ὀρεξὴ σήμερα. Αὐτοῦ ὅμως
κ' Σαντί, σὰς τὸ προλέγω, θά τὴν πάθετε...

— Ἰσως ναι, ἰσως καὶ ὄχι, ψιθύρισε
ὁ Σαντί.

Κατέβηκαν ὕστερα στὸν κήπο. Ὁ βα-
ρώνος εἶχε χάσει τὸ κέφι του. Τὸ πά-
θος αὐτοῦ ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ.

Ἀς ἀνοβάλουμε γι' ἄλλο, εἶπε
μ' ἕνα βεβιασμένο χαμόγελο στὰ χεῖλη.
Δὲν ἔχω πολὺ ὀρεξὴ σήμερα. Αὐτοῦ ὅμως
κ' Σαντί, σὰς τὸ προλέγω, θά τὴν πάθετε...

— Ἰσως ναι, ἰσως καὶ ὄχι, ψιθύρισε
ὁ Σαντί.

Κατέβηκαν ὕστερα στὸν κήπο. Ὁ βα-
ρώνος εἶχε χάσει τὸ κέφι του. Τὸ πά-
θος αὐτοῦ ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ.

Ἀς ἀνοβάλουμε γι' ἄλλο, εἶπε
μ' ἕνα βεβιασμένο χαμόγελο στὰ χεῖλη.
Δὲν ἔχω πολὺ ὀρεξὴ σήμερα. Αὐτοῦ ὅμως
κ' Σαντί, σὰς τὸ προλέγω, θά τὴν πάθετε...

— Ἰσως ναι, ἰσως καὶ ὄχι, ψιθύρισε
ὁ Σαντί.

Κατέβηκαν ὕστερα στὸν κήπο. Ὁ βα-
ρώνος εἶχε χάσει τὸ κέφι του. Τὸ πά-
θος αὐτοῦ ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ.

Ἀς ἀνοβάλουμε γι' ἄλλο, εἶπε
μ' ἕνα βεβιασμένο χαμόγελο στὰ χεῖλη.
Δὲν ἔχω πολὺ ὀρεξὴ σήμερα. Αὐτοῦ ὅμως
κ' Σαντί, σὰς τὸ προλέγω, θά τὴν πάθετε...

— Ἰσως ναι, ἰσως καὶ ὄχι, ψιθύρισε
ὁ Σαντί.

Κατέβηκαν ὕστερα στὸν κήπο. Ὁ βα-
ρώνος εἶχε χάσει τὸ κέφι του. Τὸ πά-
θος αὐτοῦ ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ.

Η ΧΑΡΙΣ ΔΕΝ ΑΜΦΙΣΒΗΤΕΙΤΑΙ ΠΟΤΕ

Τὸ «ΚΑΖΑΝΑ ΣΟΥΠΕΡΜΠ» εἶναι τὸ καταλλήλοτερον μέσον διὰ τὸ δροσερὸν βάψιμο τῶν παρειῶν καὶ τῶν χειλέων.

«ΚΡΕΜΑ ΚΑΖΑΝΑ ΣΟΥΠΕΡΜΠ», διὰ τὰς παρειάς. Χάρις εἰς τὴν εἰδικὴν μορφήν αὐτῆς τῆς κρέμας ἐπιτυγχάνετε ἓνα ἑλαφρὸν καὶ ὁμοιόμορφον στρώσιμον. Λόγω τοῦ ὅτι τὸ χρῶμα τῆς κρέμας προσαρμόζεται τελείως πρὸς τὸν φυσικὸν τόνον τοῦ χρώματος τοῦ δέρματος, τὸ βάψιμον εἶναι ἀδύνατον νὰ διακριθῇ. Τὸ βάψον εἶναι ἀρκετὰ πολυτελές, τὸ δὲ κάλυμμα χρυσοῦν. «ΚΡΑΓΙΟΝ ΚΑΖΑΝΑ ΣΟΥΠΕΡΜΠ». Ἡ χρησιμοποίησις του δὲν διακρίνεται ἀπολύτως, συντελεῖ δὲ εἰς μίαν λεπτεπίσθητον τόνωσιν τῆς ἐκφραστικῆς γραμμῆς τοῦ στόματος. Περιέχεται εἰς πολυτελὴ χρυσᾷ σωληνάρῳ.

Dr M. ALBERSHEIM - FRANKFURT A. M. - LONDON

ΚΗΑΣΑΝΑ

Superb

ΚΟΝΙΑΚ ΒΟΤΡΥΣ V.O. & V.O.S.

Παλαιὸν ἀπόσταγμα Οἴνου
Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Οἴνων καὶ Οἶνοπνευμάτων
ΣΤΑΔΙΟΥ 15δ.
Κεντρικὸν πρατήριον ὁδὸς ΑΘΗΝΑΣ 27α

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστῶμεν τὴν τελευταίαν Ὁφθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
Ὑψηλότης τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ.
27 Μενάνδρου 27-Αθῆναι. Τηλ. 1-68

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΗΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ—ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
Ὁδὸς Ἀχαρνῶν 170α (Τέγμα)

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου» τιμῶνται δραχμὰς 3.

ΚΥΡΙΑ !!!

ὅς εἰσθε, πάντοτε
ΝΕΑ, ΠΡΑΙΑ, ΖΩΗΡΑ

Χρησιμὸν ποιεῖται ἡμῶν ὅταν καθ' ἑκάστην πρωτὴν τοὺς ΓΥΝΗΣΙΟΥΣ ΕΠΙΔΕΞΜΟΥΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ἐκ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ (RADIO ACTIF, τοῦ

DOCTEUR MONTEIL

Δημιουργὸς τῆς Καουτσουκοθεραπείας τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων. Αἱ μαῦραι ΚΗΛΙΔΕΣ, ΡΥΤΙΔΕΣ καὶ ἐρυθρότητες τοῦ προσώπου εξαφανίζονται ριζικῶς. Διὰ τοῦ ΚΟΡΣΕ, ὁλοκλήρου ἐκ θεωρητικῆς Καουτσουκῆς RADIO-ACTIF ἡ παχυσάρκεια καταργεῖται ὡς καὶ αἱ παραμορφώσεις τοῦ σώματος. Ὁ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΣ εἰδικός, διὰ τὴν τόνωσιν καὶ σμίκρυνσιν τοῦ στήθους. ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ Ζητήσατε κατ'ἀλογον ὁδηγῶν δωρεάν ΑΝΝΗ ΣΚΑΛΙΑΡΗ Ἀγ. Κωνσταντίνου 12

Ἀγοράζετε τὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» μὲ τις 36 σελίδες τῆς καὶ τὴν ἐκλεκτὴ τῆς ὕλη.

ΤΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ ΕΥΧΟΡΙΑ

Φουλάρια ὁ πῆχυς 40

Κρέπ Ζορζέτ » 80

Κρέπ Ντεσίν » 75

Σ. ΚΟΥΓΕΒΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἑρμού 42

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς κογενείας τιμῶνται δραχμὰς 3.

ΠΡΥΛΑΝΤΙΝΗ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΗ ΠΟΥΠΕ

Μὴ χρησιμοποιεῖτε πλέον τὰ μαλλιά σας γιὰ ἐπιπλοῦς πιτυρίαν καὶ ἄλλας δερματικές παθήσεις. Μὴ φοβεῖσθε νὰ λερωθῶν τὰ περιλήμια σας ἀτὰ μαλλιά σας, τὰ ὁποῖα εἰσέρχονται εἰς ἐκείνην τὴν κόμην, καθ' ὅτι δὲν περιέχει λιπαρὰς οὐσίας. Ὅτι ὑπέρχοντες ἐμφάνισιν τῆς κόμης δὲ γίνῃ μὲ τὴν ΠΟΥΠΕ, ἐπιπροσθέτως ἀντικαταστάσῃ καὶ ἄλλος ἀρωματισμός.

PUBLIBURO

ΠΟΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΦΑΣ ΑΡΤΙ

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι Λέκ. α 21α

ΚΕΝΤΑΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΡ ΜΠΡΟΝΖ

ἐξ μεγίστην συλλογὴν ἀπὸ 25 δραχμῶν καὶ ἄνω εἰς ὅλα τὰ μεγέθη.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

Βελούτ, διάφορα, Μουαρέ μεταξωτὰ καὶ συμκλή, Πλούσα-στραμπ-φας καὶ σκέτα, Ζεϋτ, Κρετέν, Σατέν, Παραπε-τάσματα ἐταπὴ χρωματιστά, Μαζιλαράκια, ὑφάσματα καίματων, Στέρ φιλλέ, Μπρί-μπρί, Τάπητες διαδρόμων βελούτ, φάβες διὰ στέγ, φάβες κενὸν δωμάτων καὶ διαδρόμων κ.τ.λ. Μεσομαράδες ἐπιπλῶν καὶ πατωμάτων (LINOLEUM) καὶ φελετάπητες.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΤΗΡΙΩΝ

ἅπαντα τὰ εἶδη ὀλικῶν ταπεταριῶν

ΠΕΤΡΟΣ Ι. ΣΙΦΑΛΑΚΗΣ

ἈΘΗΝΑΙ—ὉΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ ΑΡΙΘ. 55 γ 8'

ΣΥΝΑΧΙ-ΓΡΗΠΠΗ

ΜΙΚΡΑΝΙΕΣ - ΝΕΥΡΑΛΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΠΟΝΟΣ

CRYOGENINE

ἀνακουφίζονται καὶ θεραπεύονται μὲ τις κομπιμέ CRYO-GENINE LUMIERE τὰς δυνάμεις δέχονται καὶ οἱ λεπτοὶ ἐροὶ στομάχου. Πα-λοῖν τι εἰς ὅ τὰ καλὰ Φαρμα-κεία. Διὰ (2) κομπιμέ ὡς δειγμάτων δωρεάν παρὰ τὴν κ. ΔΙΟΝΥΣΙΩ ΠΟΛΙΤΗ, Γενικὴν Πράκτορα καὶ Ἀποθηκάριον, Στοά Ἑρμείου—Ὁ-δὸς Ἑρμού Ἀθῆναι. Ἡ Cryo-
genine Lumiere συνιστᾶται ἀπὸ τὸ ἱατρικὸν Σώμα. Ἀπαράιτητον διὰ πάσαν περίστασιν.

ἱατρικὸν Σώμα. Ἀπαράιτητον διὰ πάσαν περίστασιν.

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

...διαρκεῖ καθ' ὅλον τὸ ἔτος ὅταν μετα-χειρίζεσθαι τὴν Κρέμαν, τὴν Πού-δραν καὶ τὸν Σά-πωνα «Σιμόν» ἀτι-να ἀφαιροῦσι τὰ ἄ-τοπα τῆς ζέστης καὶ τοῦ ψύχους.

CRÈME SIMON

ΗΡΑΚΛΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

Ἱατρός
Διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων. Τ. Βοηθὸς Χειρουργικῆς καὶ Γυναικολογικῆς Κλινικῆς ἐν Γαλλίᾳ. Γυναικολογικὰ - Αἰσθητικὰ ἐγχειρήσεις.
Ὁδὸς Ἀριστοτέλους 55.
Λέγεται 26 μ. μ.
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΩΡΕΑΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Ὁδὸς Σίνα 9—Ἀθῆναι
Ἀριθ. τηλεφ. 3 72 (Παλαιόν)

Δάνειν ἐπὶ πολυτίμων κοσμημάτων, χρυσογρῶ-
νων, ἐμπορευμάτων, νπα-
ρέχονται ὑπὸ εὐνοϊκῶ-
τάτους ὁρους.

ΤΡΑΠΕΖΟΚΗΜΑΤΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ
Α. Δ. ΣΙΑΤΡΑ
Βουλῆς 9

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἡ ΣΥΖΥΓΙΟΣ : Μὰ εἶδε πόσο ἀ-
ναγκράνα ζῶν ὁ Μανολάκης καὶ
ἡ Νίτσα ;
Ἡ ΣΥΖΥΓΙΟΣ : Ναί μὲ ξεύρεις τὸ
γιατί ; Γιατί ἡ Νίτσα εἶναι πολὺ ἑ-
ξυνη γυνὴ καὶ δὲν ζητᾷ καθε-
λὸν καὶ καινοῦργια φορέματα, ἀλ-
λὰ βαρεῖ μόνη τῆς τὸ παλὸν τῆς
μὲ τὰς θανατικὰς Γερμανικὰς Βι-
φὰς ὑφάσματα «Ἀρτί» καὶ τὸ κά-
νει καινούργια.
Ἡ ΣΥΖΥΓΙΟΣ : Ἀὐτὴ μὲς
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα καθελὸν
καὶ μὲ καινοῦργια φορέματα, ἀπ' ὅ-
τε τρέξε πάρος μὲν ἡ Νίτσα 2 πο-
κατάμα βαφῆς «Ἀρτί» μπουὶ νὰ
ροῦ. Ἐχῶ δὴ τὰ πολλοὺν στὰ ἱερο-
ρικά καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Ι. ΛΟΥΤΙΔΗΣ

Χειρουργὸς ὁδοιποτήτορος ΠΑΡΙ-
ΣΙΩΝ. Ἐπὶ τειραστῶν εἰς Παρι-
σίους σπουδάζας. Ὀλιγόημερος καὶ
ἀνώδυνος θεραπεία παθήσεων στο-
ματος καὶ ὀδόντων. Ὀδοντίαρος,
δυσασμῶν καὶ Ρυογθέας ταχέως.
Χαλκοκονδύλι 44.

Ο ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

Τ. ἐπὶ πανταστῶν ἱατρῶν τῆς
Μαιευτικῆς καὶ Γυναικολογικῆς
Κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου
εἰδικῶς ἐν Παρισίοις σπουδάζας.
Λέγεται 3-6 μ. μ. ἐν τῇ κλινικῇ
τοῦ 4 Ὁδὸς Ἀσκληπιοῦ 4.

Ε.Μ. ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
Ἐν Παρισίοις καὶ Λυών
Ἐπὶ τριετίᾳ εἰδικῶς ἐκπαιδευθεὶς
Λέγεται ἐν τῇ ἱατρικῇ τοῦ 9-11
καὶ 3-6, Σόλωνος 108.

ΓΕΩΡ. Κ. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δε-
καεταστῶν ἑμβλητῆς τῆς ἱα-
τρικῆς Κλινικῆς τοῦ Καθηγη-
τοῦ κ. Γεωργίου Φαειννοῦ. Λέ-
γεται καθ' ἑκάστην ὁδὸς Κε-
φαλληνίας 30.
Ὁρὰ 8-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ.
Ἀριθ. Τηλεφ. 7-62 (Παλαιόν)

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Βιβλία εἰδικὰ ἀγγελίων ἐκ 400
καὶ 800 σελίδων εὐρίσκεται στὸ
τυπογραφεῖον Στράγγου δ-
δος Λέκκα 7.

Dentolin SANITAS

Ἡ καλύτερη ὁδοντόπαστα
Καθαρίζει
Δροσίζει
Μοσχοβολᾷ

DRAGEES ANTICATARRHALES Sanitas

ΒΗΧΑΣ
ΛΑΡΥΓΓΙΤΙΣ
ΦΑΡΥΓΓΙΤΙΣ
Κ. Τ. Α.

ΓΝΩΜΑΙ ΕΙΔΙΚΩΝ

Ἡ κρέμα Phyllis
ὑπερέχει ὅλων τῶν
ὁμοειδῶν κρεμῶν...

Ν. Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὑψηγῆς τῆς Δερματολ. ἱας
ἐν τῷ Ἀθηνῶν Πανεπιστημίῳ.

LYONSTEA

Τό τσάι ποῦ σερβίρεται εἰς τὰς
ἐκλεκτάς συγκεντρώσεις.

ΓΡΑΦΙΚΑ